

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok zvestobe katoliški Cerkvi.

Naročniki so deležni duhovnih dobrot franč. komisarijata. — Naročnina \$3.00, izven Zdr. držav \$3.50.

Za naročnike in dobrotnike se bere vsaki mesec sv. maša.

September, 1931

Z Bogom in Marijo za narod!

23. letnik.

Delavski praznik.

Urednik

E dolgo ni bil delavski praznik tako žalosten kakor je letos. Časih je bil delavski praznik dan odpočitka in veselja, letos bo premnogim dan žalosti in moreče skrbi, spominjal nas bo pred vsem na težko moro, ki tlači vse človeštvo, moro brezposelnosti.

Dela ni. Kruha ni. Delo in žulji delovnih rok so brazde, iz katerih klije blagostanje. Danes so te brazde na premnogih krajih poteptane in ne rode sreče in blagostanja.

Odrešenikov je vse polno, na vseh krajih. Vpijo v svet. Povečini hočejo biti odrešeniki oni, ki imajo polne skladownice. Samo besedo bi lahko rekli in bi zasijali boljši časi. Pa ne. Stojte na cesti — tatovi delavske sreče — in kriče na ves glas: Primate tatu, primate tatu...

Sebičnost je mati slabih časov, mamon je oče brezposelnosti. Dokler tej sebičnosti ne bodo posekali korenine, ne bo bolje in če bo bolje, ne bo dolgo in bo človeštvo padlo v hujši prepad. Dokler ne odtrgajo glavo grabežljivi lakomnosti, nimamo pričakovati solnca, še zarje ne...

Sebičnost in lakomnost sta greha, ki ju ne bo odpravila svetna postava, ki je ne bodo pobili socijalisti, tudi ne boljševiki, najmanj pa oni, ki sedaj toliko sklepajo in ukrepajo, kako bi rešili svet brezposelnosti.

Ko bi svet malo več dal na čednost ljubezni in pravičnosti, čednost, ki je stožer Kristusovega evangelija, bilo bi vsem bolje.

Soeti Oče nam je podal prave smernice v svojem pismu "Quadragesimo anno". Ko bi hoteli njega poslušati. Da bi ne bila njegova beseda le lob v steno.

PRVINA BOŽJA.

Delavski praznik. Človek je prvina božja. Kdo mu da moč, da bo kot prvina, kot klas božji poln klenege zrna, da ne bo snetjav in rje poln? Njegovo delo daje vrednost njegovemu življenju. Visoko na Tirolskem je pokopan junak Andrej Hofer. Dve reči so mu dali v rakev. Meč in križ. Branil je domovino z mečem in iz dobrega namena. Nam pacifistom meč in križ ne gresta skupaj. Toda dobra prisposodba je sledečim besedam: Kot so dali temu junaku v rakev znamenje njegovega poklica, tako bi morali tudi tebi kdaj dati v rakev znamenje tvojega poklica in križ. Če si bil mož na svojem mestu, če si bila žena svojega poklica. Šivanko in križ, tebi slamnikar. Tebi rudar

lopato in križ. Teli pometaška, metlo in križ, vsakemu znamenje poklica v družbi križa. Vedi, samo križ da vrednost tvoji šivanki, samo križ da vrednost tvoji lopati, samo križ da vrednost vsakemu poklicu. Brez križa in dobrega namena ne bo blagoslovljeno tvoje delo ne na zemlji, ne v večnosti. Bolj določno: Ti, ki pometaš dan za dnem cerkev, ali hišna tla, pometaj v misli na Boga in boš prava prvina božja. Ti, ki sediš po osem ur ali več v tovarni in zapikuješ svoje oči v mrtve slamnike, delaj te slamnike v misli na Boga in z dobrim namenom. Prvina božja si in Bog te je vesel. Ti, ki morda udihavaš strupeno sapo tiskarniškega svinca in so ti od svinca in strupenih plinov težka

pljuča, udaj se misli na Boga. Prvina božja si, Bog te blagoslovja za tvoj dobri namen. Ti, ki uklanjaš svoj hrbet nad bančnimi knjigami in bančnimi računi, posveti suhe številke z dobrim namenom. Ti duhovnik,

ki spoveduješ, pridigaš, učiš, spoveduj, pridiguj in poučuj z Bogom. Kmet, učitelj, misijonar, delavec, delo v dobrem imenu storjeno, je zlato.

MRS. NERGAČ SE OBREGA . . .

"Oni teden so pa socijalista v Chicagi pokopali po katoliškem obredu z vso slovesnostjo. Ne vem, kaj je z našim župnikom, da take reči dovoli? Vse življenje ga ni bilo blizu. Na zadnjo uro pa ga blagoslovljajo."

Mrs. Nergač, morda ne veste, da se je oni socijalist spravil z Bogom in prav skesano spovedal in prejel vse zakramente. Da, nele enkrat, večkrat jih je prejel. Ali ni s tem jasno pokazal, da obžaluje svoje neredno življenje? Ali ni s tem javno stopil nazaj v Cerkev in se odločno izrazil, da je katoliška Cerkev Kristusova in edina, po kateri se more človek zveličati?

Cerkev odpoveduje pogreb samo onim, ki vztrajajo v hudobiji in trdovratno odklanjajo milost božjo, onim, ki žive do svoje smrti pohujšljivo in se ne spokore, onim, ki si sami vzamejo življenje. Kakor hitro pa pokažejo znamenje spokorjenja, imajo pravico do katoliškega pogreba. Župnik je merodajen pri odločitvi. Res je, da so nekateri radikalni in ne dajo pogreba onim, ki v življenju niso bili člani fare, toda zato ni rečeno, da drugi župnik, ki je bolj mil v svojem ravnanju, ne sme dovoliti katoliškega pogreba.

"Da. Pa socijalistično društvo je bilo v cerkvi. Z regalijsami. Ali ni to zoper ose postave?"

Dovoli mi, da rabim besede župnika dotične fare, ki so krepke in dosti jasne. Tako-le mi je rekel, ko sem mu omenil besede Mrs. Nergačke:

Še zlobec ima dostop v cerkvi, zakaj bi ga socijalist ne imel, posebno če je socijalist take sorte kakor so ponavadi naši v rdečem taboru. Na zunaj je socijalist, drugače pa še ne ve, kaj je socijalizem. Na lastne oči sem videl socijaliste, ki so nosili regalijske socijalistične društva na prsih, v roki je pa držal rožnivenec. Gospoda okrog Prosvete, ne rečem, je res socijalistična, pretežna večina pa še ne ve, kaj je socijalizem. Člani so radi denarja, ki so ga že pustili pri Jednoti."

In še je dejal g. župnik:

"Ali s tem, ko pridejo v cerkev in tam javno ostajajo in poklekujejo ne priznavajo javno, pred vsemi, da verujejo v Kristusa? Z regalijsko pride v cerkev. Ali s tem ne pove na neki način: "klanjam se ti Kristus." Naj pridejo in se uklonijo Kristusu. Veseli moramo biti, da sploh pridejo in vsaj ob tej priliki čujejo lepo besedo o večnosti in delu za večnost. Kdo bo trdosrčen, da jih bo podil iz cerkve? Dokler se dostojno obnašajo, so dobrodošli, kakor hitro bodo delali nered, bodo leteli iz cerkve."

Prav je povedal g. župnik. Zapišem njegove besede. Naj zvedo in vedo vsi, ki simpatizirajo z Mrs. Nergač. Prav je, da smo radikalni v načelih, toda v življenju prizanašajmo in pridobivajmo z ljubeznijo. S križem v roki pojdemo na razpotja za izgubljenimi dušami, ne z burkljami in loparjem.

MR. FIRBEC ME JE USTAVIL . . .

Mr. Firbec me je oni dan na cesti ustavil: "Dober dan. Gremo, gremo. Na Ashland Ave. gremo."

"Kaj bo važnega tam?"

"Kaj ne veste? Saj vendar berete časopise. 300 tisoč se jih zbira ondi dan na dan. Marija se je prikazala. Velika senca matere z otrokom se riše iz teme dan za dnem, pa romajo, romajo tja ljudje kakor na božjo pot. Celo krdelo policistov dela red. Skušali so tudi senco izbrisati. Brisali so jo baje "firemani" z vodo, pa ni šla stran. Zakrili so vsa okna, še ni šla stran. Veliko žarnico, ki žarke meče na debelo, so privili v neki hiši, zaman. Senca je še vedno tam. Ali ni to čudno? Pojdite, greva gledat. Jaz moram videti prikazen. Kaj pravite o njej?"

"Kaj pravim o njej? Tole ti povem Mr. Firbec. Če imaš vero, čemu ti je treba znamenj, čemu hodiš ra-

dovednost past na Ashland Ave. Spominjam se, ko mi časih potožiš o tem ali onem težkim v naukih Cerkev. Povedal sem ti: vera je vera, ukloni se besedi Cerkev, v tem je vera. To zahteva od nas Bog, ne pa, da bi vse razumel. Veruj to, kar te Cerkev uči. Če boš to veroval, boš zveličan, čeprav ne greš po ognja tej svoji veri k raznim prikaznim. Ne rečem, da Bog nebi mogel storiti čudeža. Bogu je vse mogoče. Toda Bog zahteva od nas, da verujemo njegovi besedi, njegovemu razodetju in svetemu pismu ter Cerkvi, ki je edina razlagateljica božje besede, pa čeprav ne veruješ tem ali onim na videz čudežnim prikaznim. Dokler se Cerkev ne izreče o takih prikaznih, nisi dolžan verovati. Cerkev pa vedno previdno postopa v takih slučajih. Slišal si že zgodbo o sv. Ludoviku, kralju francoskem. Povedali so mu, da se je Bog prikazal na altar-

ju. Ludovik se še ne zgane ne. Pridno piše naprej in dela. Drugič ga pozovejo. Nevoljen je že bil in pravi: Če se je res prikazal, naj ga gredo gledat oni, ki ne verujejo vanj, jaz verujem vanj trdno in stano-

vito, brez posebnih znamenj."

Mr. Firbec se je namrdnil in je dejal: "večna pridiga vas je" in je šel, da vidi znamenje na Ashland Ave.

TEŽKA ODLOČITEV.

Težka odločitev? Nikoli ni težko pravim katoliškim staršem se odločiti za katoliško šolo. Predvari sledeče razloge, ki govore za katoliško šolo in mi povej, če kaj izdajo ugovori, ki jih prinašaš na krožniku svojemu duhovniku, ko agitira za domačo farno šolo.

Vero imaš. Ta vera te uči, da živi tvoj otrok dvojno življenje. Eno bi moralo biti posvečeno Bogu v večnosti, drugo živi človeški družbi. Vsak otrok mora postati državljani človeške družbe in božji državljani. Treba mu je torej vzgoje za zemsko državljanstvo in božje državljanstvo, treba mu je vzgoje duha in srca. Predvsem bi moral biti krepak človek po vesti in veri, zakaj kot tak bo tudi dober in pošten ud družbe, ki v njej živi. Vzgoja tvojega otroka mora biti torej dvostranska. Ozirati se mora na izobrazbo duha, izobrazbo telesnih in duševnih zmožnosti, obenem pa se mora zavzemati za duhovne dobrine čednostnega in krepkastega življenja po veri in postavi božji.

Odgovori mi, ali niso javne šole, takoimenovane "public schools" enostranske in pristranske? Da. So in še kako. Samo "matematiko", "algrebo", "spelling", "gramatiko", telovadbo, samo to poznajo. Napraviti hočejo iz tvojega otroka pametnega, resnega in brihtnega moža, brihtno ženo, ki bo znala vse, vse, kar človek rabi na poti do časnih uspehov, do časne sreče, le enega ne poznajo v teh šolah, le enega ne vedo: Da so vsi, ki so vzgojeni v takih šolah, vzgojeni samo na pol, ker se v teh šolah zanemarija moralna plat vzgoje. Z ozirom na svet in človeštvo so lahko pametni in modri, z ozirom na večnost so pa škiljavi kreteni. Ni dosti, da poznam seštevanko, da poznam številke in principe svetne vede, treba mi je tudi vere in njene besede. Te besede pa mi ne razlaga publična šola. Človek ima tudi dušo poleg telesa, tej duši je treba toliko hrane kakor telesu, tej duši je treba toliko moči kakor telesu.

PUBLIČNA ŠOLA IMA BESEDO.

Pravi: mi skrbimo za svetno izobrazbo, cerkev pa naj skrbi za duhovno. Mi za vedo, cerkev pa za vero. Nedeljska šola ima nalogo, da zadosti duhovnim potrebam duše.

Nedeljska šola. Neumen izgovor. Nedeljska šola ne pomenja veliko. Samo preglej štatistiko. Štatistika nam je jasna priča, da vse cerkve in nedeljske šole ne pripomorejo veliko, zakaj večino naših državljanov prav malo briga Bog in njegova postava. Morala, nravnost je premnogim španska vas. Kjer pa ni Boga, tudi ni poštenosti, ni čistosti, ni prave ljubezni.

Dve tretjini staršev, ki pošiljajo otroke v publične šole, ne marajo za nobeno cerkev. Ali je čudno, da otroci nimajo nobenega pravega zgleda, nobene prave

moralne opore. Zato so starši taki, ker niso imeli prave šole. In ta zanikarnost gre potem od rodu do rodu.

Nedeljska šola posveti samo dobre pol ure vzgoji plemenitosti in nravnosti. Pol ure. Toliko in toliko ur posvetijo matematiki, toliko in toliko ur branju, toliko in toliko ur slikanju, zgodovini, geografiji, angleščini in drugim predmetom. Najvažnejši predmet pa dobi samo pol ure. Ali je to prav? Ko je vendar jasno, da je duša prva, da gre njej prvi in večji del?

Publična šola ne more dati tvojemu otroku, kar mu da katoliška šola. Zato je tvoja sveta dolžnost, da daš otroku priliko, da se v duhovnem oziru prav tako izobrazí.

KATOLIŠKA ŠOLA.

Katoliška šola je šola, ki je tvoj otrok potrebuje. Da ne bo vzgojen samo na pol že za to časno življenje, prav nič pa ne za večno. Katoliška šola da tudi kaj na vzgojo srca. Ni namreč zadosti, da so otroci učeni državljani, biti morajo tudi dobri in pošteni. Dobrota in poštenost sta pa sad nravnosti. To pa uči kato-

liška šola. Treba mu je krepkega značaja, treba mu je čiste vesti, treba mu je krepilnih kreposti, treba mu je čednosti in dobrega zgleda. Vsega tega bo dobil v katoliški šoli. To poslanstvo vzgojevati otroke ima Cerkev od Kristusa samega. In Cerkev ima pravico si lastiti vzgojo mladine. Katoliške šole so inštitucije

Cerkve, torej je na vsaki katoliški šoli neviden pečat božjega Učitelja vseh narodov, ki je zaukazal apostolom, da gredo v svet in uče narode. Ne pravimo, da je v katoliški šoli vse zlato, da tam ne more biti slabih učencev, učencev, ki pohujšujejo, toda ti niso sad naših šol, temveč so sad grdih zgledov in pokvarjene tovarišije. Katoliška šola navaja samo k dobremu in lepe-

mu življenju. Tudi publična šola, ne rečem, da navaja le k slabemu, toda polovičarska je in pristranska. "Der halbe Weg fuehrt zum Teufel", pravi Nemec, "nur der ganze fuerht zu Gott," — polovičarstvo vodi k vragu, k Bogu vodi cela pot, pot, ki zadosti vsem zahtevam duše.

SESTRE IN SVETSKE UČITELJICE.

Če primerjam vzgojevalke katoliških in javnih šol, ali se ne bom odločil za prve, že radi zgleda, ki ga vidim na njih?

Sestra, ki živi vse življenje tiho samostansko življenje žrtvovanja in duhovnih dobrih del, ali ne bo mogla vlitati otroku več nadnaravnega ognja, več ljubezni, več poštenosti kakor svetska učiteljica, ki je lahko dobra in plemenita, toda ne ve, kako vplivati na otroška srca z dobrim zgledom . . .

Sestra ne dela radi gmotnih dobičkov. Z ubogo plačo dolarja na dan se komaj preživi. Kjer ni denarja, pa tudi ni sebičnosti. Lažje se sestra posveti vzgoji kakor svetska učiteljica, ki čaka od meseca do meseca na mastno plačo in je le kruhoborka . . .

Sestra žrtvuje še počitnice v to, da se naprej izobrazuje, da more dati otroku od tega, kar sama ve in

zna. Svetska učiteljica ima svojo izobrazbo, res je, toda kaj ji je na tem, če otrok ne napreduje. Porine ga naprej vseeno. Zvonec! To je veliki njen komandant. Kakor hitro zapoje, hajdi. Dočim sestra časih še noči posveti svojemu razredu.

Sestra s svojim zgledom in svojo duhovnostjo veliko več doseže pri otroku kako svetska učiteljica, ki sicer zna svojo stvar, pa ne ve, kaj je vzgoja srčne kulture, ne ve vcepiti v mlada srca semena čednosti, ki bi se potem z leti razrasla v krepka drevesa značajnosti in čednostnega življenja.

To predvsem hočeš tudi ti, katoliški oče, katoliška mati. Ali nočeš? Če nočeš, svojim otrokom nisi pravi oče, nisi prava mati. Svojih otrok nista vredna. Pa tudi nista vredna, da bi se imenovala s svetim imenom "katoliški".

Kakor
roža v solncu
je duša otroka.

Otroku
je dobra vzgoja
solnce in zdravje.

Minnetonka.

(Indijanska povest iz Baragovih časov.)

P. Bernard Ambrožič, O.F.M.

(Dalje)

TRINAJSTO POGLAVJE.

Srečanje.

EŽKO je opisati prečudno vznešenost, ki je razgibala in razburkala drugače povsem mirno naselbino Krivo Drevo. — Možat Indijanec se je izprehajal po goščavi na vzhodno stran vasi. S premišljeno nasladnostjo je požiral bodeči dim iz pipe in ga spuščal predse med zeleno vejevje. Ogledoval je gozd in ugibal, kakšna bo v prihodnjih desetletjih usoda te zemlje.

Kar ga zbudi iz zamišljenosti od nekod prihaja joč korak. Bil je nagel in trd, da je Indijanec takoj uganil: ni eden naših, ki prihaja od nekod. Domačinu se redko kedaj mudi in oprežno mu stopa noga.

Zavedel se je, da blizu tam mimo vodi površno izhojena steza skozi goščo na severovzhod. Nagnil se je v odprtino med grmi in opazoval proti stezi. Hip ali dva pozneje ga je streslo v dno duše in pipa mu je padla v preperelo listje pod grmom.

Bistre oči ga ne motijo: po poti prihaja on, oče Banága!

Pognal se je skozi grmovje kot volk na preriji in v nekaj skokih je bil pri njem. Ni ga pozdravil v izbranih besedah človeškega jezika, le piskajoči vzkliki radostnega iznenadenja so mu privreli iz grla. Spustil se je na kolena in lovil očetovo roko, da pritisne nanjo tresoče se ustne.

Oče Banága se je ustavil in se skušal domisliti, kdo je ta otrok njegovega duhovnega očetovstva. Ni se domislil. Preveč novih obrazov je bil srečal po preselitvi k Veliki Vodi, da bi mogel kar hitro s pravim imenom na dan. Pobožal je moža pred seboj po prečnih laseh in ga blagoslovil. Hotel je vprašati po tem in onem, toda kakor je Indijanec v skokih prišel, tako se je sunkoma odtrgal od njega in dirjal proti vasi kot bi ga preganjala zver.

Oče Banága je spet ostal sam. Spočasnil je korak in skušal uganiti, kakšna čuvstva so prevzela dovzetno indijansko naravo v njegovem znancu. Dobrodušen smešek mu je počival po vsem solnčnem obličju in duša mu je brez besed govorila:

“Mir bodi tej naselbini in vsem, ki bivajo v njej!”

Indijanec je tekkel in kmalu dosegel vas. Silna moč je gnala njegove pete in jačila mišice v nogah. Bil je kot otrok, ki ob vsaki veliki novosti začuti potrebo, da jo brž razodene drugim. Še preden je sam mogel izreči razumljivo besedo iznenadenja, ga je gnalo, da on prvi iznenadi sovaščane.

Dirjal je in pridirjal v vas. Opazoval je ob hišah, da bi opazil človeka in mu zaklical:

“Oče Banága!”

Ni ga zapazil. Čudil se je in nejevoljen je bil. Čemu in zakaj se je vse poskrilo prav v trenutku, ko on tako sijajno novico prinaša in ima prvo priložnost, da se postavi in proslavi med rojaki.

Dirjal je naprej in bil že blizu cerkve sredi vasi. Šinilo mu je v glavo, da zavije proti zvoniku in z zvonom oznani: oče Banága! Ne bo znal tako zapeti bronasti glas zvona, ali ljudi bo priklical in takrat bo zvonar tolmačil radovednim:

“Bim, bom, bim, bom iz zvonika pomeni: oče Banága je tu!”

Zavil je mimo ogala in za hip videl po poti do zapadnega konca vasi. Zdelo se mu je, da vidi in sliši: tam se je zbrala množica, ki se giblje kot klasje v vetru in kriči in maha z rokami.

Samo v mislih mu je noga zastala, da bi mogel bistreje pogledati in prisluhniti. V resnici se je pognal še v urnejši skok kot bi se bal, da ga utegne kdo prehiteti. Od silnega teka mu je kar opešal pogled in piš begotnega zraka mu je otopil posluh. Zato si ni mogel napraviti slike, kaj je bilo doli ob zapadnem koncu vasi.

Zamajal se je zvon in nervozno zapel:

“Bim bom, bim bom, bim bom . . .

Dolgo je pel in klical in vabil. Priklical je množico s konca vasi, da se je vsa vzvalovana zbirala pred cerkvijo. Ni bila radovednost, ki jo je prignala pred božji hram. Ko so zaslišali glas zvona, se jim je zazdelo naravno, da se je nekdo spomnil in povabil vso srenjo v hišo božjo na molitev zahvale. Saj so dolgo pričakovali tega dne in hrepeneli po onem pomembnem svidenju, ki se je pravkar odigralo ob zapadnem koncu vasi.

Zvonar je popustil vrv, zbral sapo in planil na prag.

"Oče Banága, oče Banága!"

Začuden pogledi iz množice so se uprli vanj, še bolj se je začudil on sam.

Iz tropa na cesti je stopil in mu stegoval roko v pozdrav — Kitči Šanda . . .

To je bilo več kot je mogel Indijanec prenesti. Izbulil je oči in odprl usta, da bi izrekel primerno besedo. Toda le nezlogovani cvileči kriki so se mu ponovno sprostili iz grla. Pograbil je roko Kitči Šandi tako nerodno, da se je mladi mož skoraj opotekel. Isti hip je že dvignil desnico, pokazal po cesti na vzhod in zacvilil. Potegnil je za seboj Kitči Šando in planil.

Prav tisti hip je bilo videti, kako je stopil med hiše oče Banága.

Kitči Šanda je pometel z mogočno roko na levo in desno in v dveh skokih obstal ob očetu Banági. Množica se je vlila za njim in nastal je tak vrišč veselja, da je sam oče Banága komaj ohranil prisotnost duha. Drenjali so se okoli njega in iskali njegove roke in mu vzklikali v pozdrav vsevprek, da ni mogel razumeti ničesar.

Kitči Šanda se je oklenil očetove roke in z levico odrinil vsiljivce. Tih sporazum se je vklenil med obema in razvil se je neurejen sprevod proti cerkvi. Prejšnji zvonar se je hipoma vzdramil iz opojnega iznenadenja, stekel je naprej in spet je zapelo v zvoniku:

"Bim bom, bim bom: Oče Banága in Kitči Šanda!"

Oče Banága je vprašal:

"Kedaj si se vrnil, moj sin?"

"V tem hipu, moj oče."

"Dobro opravil?"

"Veliko imam povedati, oče."

"Kje je misijonar, oče Sänderl?"

"So dejali, da je na misijonih na vzhodu nekje."

"Na vsej poti nisem slišal o njem."

"Ostaneš med nami sedaj?"

Pomenljivo sta se spogledala. Oče Banága je pomolčal za hip.

"Povem vam izpred oltarja."

Napolnila se je cerkev in oče Banága je stopil pred altar, da pozdravi zbrane in jim besedo potrjenja pove.

"Otročiči moji, presrečna je ura, ko vas spat vidim pred sabo . . ."

Solze nepopisne sreče so močile preproste klopi.

"Bog mi je naklonil milost, da sem mogel med potjo k Gornjemu jezeru k vam na obisk. Obstala je naša ladja ob otoku Mecinac in ne bo šla dalje pred tednom dni ali več. To priliko sem porabil, da sem prihitel med vas. Bog večni ve, če vas ne vidim zdaj zadnjič . . ."

Pretresljivo so jeknili joki . . .

Prestal je oče Banága, da sam premaga tesnobo srca in se mu sprostí stisnjenost grla. Zamahnil je roko na posluh in je dalje govoril.

Nič več ni omenil sebe in svojih čustev do krivodreveskih duhovnih otrok. Klical jim je v spomin le ljubezen Rešenikovo in jim kot nekdaž slikal nedopovedljivo milost sv. Krsta.

Poslušali so ga in strmeli vanj in zdelo se je, da so jim srca stopila iz prsi in mu žare nasproti kot plamenčki s Svetim Duhom prižgani — — —

Visoko je dvignil desnico, zarisal nad njimi mogočno znamenje križa in končal:

"Blagoslov Trojedinega, Očeta in Sina in Svetega Duha bodi vekomaj z vami, otroci!"

* * *

Iz cerkve so šli pred glavarjevo kočjo in so se pogovarjali. Oče Banága je spraševal in pripovedoval. Obojega je bilo za ves dan, če ne več, toda on sam si je želel posebnega sestanka z možmi, še bolj nestrpen pa je bil Kitči Šanda. Imel je mnogo na srcu zavoljo poslanstva v Washington.

Dospela sta dva Indijanca iz naselbine mnogo milj vzhodno od Krivega Drevesa in sta prinesla prtljago očetu Banági. Imel je s seboj seveda le najpotrebnejše reči, drugo je pustil na ladji, ki je bila obstala na otoku Mecinac. Kolikor je bil vzel s seboj na pot v Krivo Drevo, je nekaj časa nesel sam, potem je dobil nosača. V prej omenjeni vasi je hotel nosača izmenjati, ker se je prvi vrnil na svoj dom. Toda novi nosač ni bil takoj pripravljen, zato je oče Banága kar sam nadaljeval pot, da ne bi izgubljal časa. Namesto enega sta pa prišla za njim kar dva.

Oče Banága se je dvignil s pripombo, da mora spraviti svoje stvari v hišo misijonarja Sänderla. Pomignil je Kitči Šandi, naj mu sledi. Niso ga radi pustili in moral je obljubiti, da se bodo o mraku zopet našli v cerkvi in potem na razgovor ob ognjih.

Kratek pogovor sta imela v misijonarjevi hiši oče Banága in Kitči Šanda. Kratek je bil pogovor, pa sta si povedala mnogo.

"Z volkovi požrešnimi sem se pripravljaj na boj, naletel sem na lisjake hinavske."

Tako je povedal Kitči Šanda in razumel ga je oče Banága.

"Na boj z lisjaškim zarodom nisi bil pripravljen ne ti ne jaz. Z obljubami so odpravili tebe, držali jih ne bodo. Zahrbno so pregnali mene, toda z večjimi upi se selim drugam. Ne veva, midva, pa bolje ve nad nama Veliki Duh, čemu bo to dobro."

"Brez tebe, oče, ne morem naprej. Moji veliki načrti se podirajo v prah. Kitči Šanda postaja majhen."

Oče Banága ni brž odgovoril. Tudi njemu je postalo tesno pri srcu, ko je v duhu gledal, kako se utrjuje pečat na pismu, ki piše usodo rodu Otawancev, tako jakih in slavnih nekoč — — —

“Moj sin, služimo z nezmanjšano zvestobo Gospodarju zemlje in neba! V tem bodi naša prostost in naše veličje. Toda pojdiva med može. Tvoj oče in starešina naju čakajo.”

Odšla sta molče. Molče so ju sprejeli. Sedli so in si pipe prižgali. Dvignil se je glavar in pozval Kitči Šando k besedi.

Pripovedoval je mladenič in ponavljal v besedah dogodke, tolmačil jih je po svoji uvidevnosti in povedal, da se ni obneslo washingtonsko poslanstvo.

Možje so pušili in vpirali poglede v tla. Spoznavali so, da je dober svet drag v teh dneh.

Spet se je dvignil nemir pred glavarjevo hišo. Ozrli so se možje in oče Banága. Zapazili so tuje obraze mladeničev in mož. Dva so spoznali in pojasnili Kitči Šandi:

“Z Bobrovega otoka so zopet pri nas. Dva od teh sta te iskala tu in ob Veliki Vodi.”

Oče Banága je prikimal in mignil glavarju, naj jih povabi na zbor. Obšla ga je neutešena želja, da bi zvedel o Bobrovcih več.

Kitči Šando je spreletelo kot radost. Kapljica zadoščenja v poraz in bridkost. Preletel je v mislih spomine na obisk Bobrovega otoka in neprijetne doživljanje na njem. Pregnali so ga bili, iskat so ga šli pozneje . . .

Vstopili so Bobrovčani in veselega iznenadenja jim ni bilo mogoče prikriti.

“Predober nam je danes Veliki Duh. Čudovito snidenje nam je vsem pripravil. Nihče ni toliko pričakoval.”

Tako je ginjen izrekel glavar.

“Češčeno bodi ime Velikega Duha,” je dostavil oče Banága.

“Češčeno.” so vsi ponovili.

In so pravili Bobrovčani, kako so morali priti. Ni jim bilo več strpeti doma, ker glavar Minnow vidno slabi in si želi misijonarja. Noče nekrščen umreti. Po očeta Sänderla da je poslal, stokrat veselejši bo očeta Banáge. Vsi glavarjevi zvesti so pripravljeni za krst, nad vse hrepeni po svetem studencu nesrečna Minnetonka, podglavarjeva hči. Če bi glavar še umolknil in nehat siliti na pot, Minnetonka ni dala miru. Stokrat in spet je hotela slišati vse o očetu Banági in čudovitih naukih njegovih.

Razume se, da poide z Banágo tudi Kitči Šanda na Bobrov otok. Dalje ko Banágo pričakujejo nje-

ga. Vse drugače ga bodo sprejeli to pot. Glavarjevi zvesti ga bodo čez mero veseli, prestrašil se bo ob njegovem prihodu s svojimi pristaši oholi Orlovski Kljun . . .

Tako so pripovedovali odposlanci z Bobrovega otoka.

Kitči Šanda je bil hitro pripravljen, toda odkimal je oče Banága.

“Žal, ne pripušča mi kratko odmerjeni čas. Kliče me pastirska dolžnost med nove ovčice visoko na sever in ne bo me čakala dolgo ladja. Počakajte, oče Sanderl se vrne in pojde z vami.”

Tako je govoril, pa se mu je bralo v besedah, da močno želi na Bobrov otok. Kako bi ne želel! Saj je imel nekdanj v načrtu ta izlet, ko je še bival ob Krivem Drevesu. Iskal je bil zvez z Bobrovčani prav tako kot z vsemi drugimi sosedi, toda prekmalu ga je bila navezala nase Velika Voda. Zato ga je še danes vleklo srce med Bobrovčane.

Na vse načine so mu začeli prigovarjati. Dokažovali so mu, da ga kliče sam Bog na obilno žetev. Nihče ne ve, kdaj se vrne oče Sänderl. Saj ima dela vseokrog več ko ob Krivem Drevesu. Tu že ni več poganov, da bi jih pripravljali na krst. Zato odhaja na dolga misijonska potovanja na sever in jug, da z novo žetvijo obogati Gospodove žitnice. Kaj če bi se Minnowu hitro obrnilo k zatonu, kaj če bi Orlovski Kljun spet nad Minnetonko zdijval?

Oče Banága je umolknil in razmišljal. Močni so bili razlogi teh mož — — —

Glavar je presodil položaj in se ozrl po možeh. Dva izkušena je odbralo njegovo oko in jima je naročil:

“Hitita na vzhod in sa ustavita ob otoku Mecinac. Poiščita ladjo in poizvedujta, kedaj misli odrediti dalje. Povejta kapitanu, da se bo oče Banága zakasnil. Če bi ne bilo mogoče počakati, uredita potrebno, da se ne izgube stvari očeta Banáge. Poizvedita za drugo ladjo, ki pride tam mimo, in mu preskrbita prostor na njej.”

Oče Banága se ni upiral. Pomolčal je, ko so obstale na njem vprašujoče številne oči.

“Zdi se mi torej, da je res tako volja Velikega Duha.”

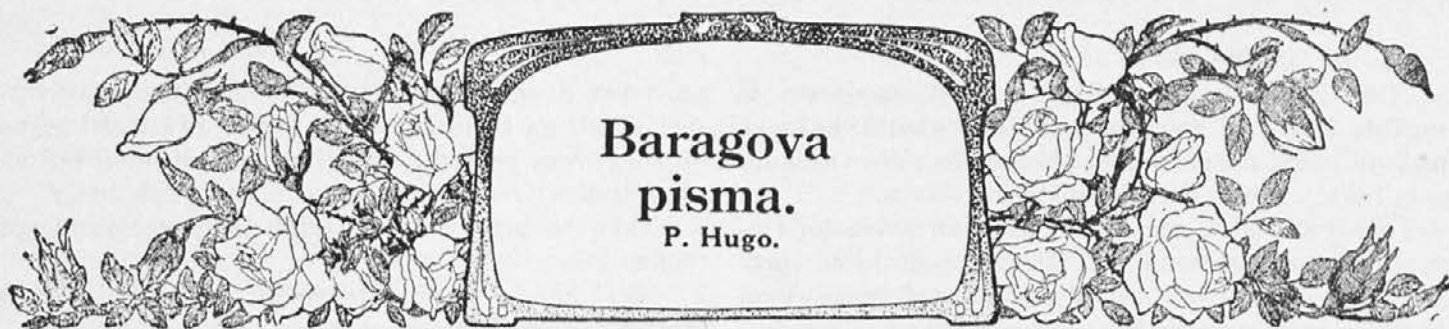
Radostno so se zganili in mu hvaležno stiskali roko.

“Jutri po zgodnjem opraviu v cerkvi na pot na Bobrov otok!”

Tako je skoraj ukazujoče oznanil Kitči Šanda in pri tej odločitvi je ostalo.

(Dalje prih.)

RELJUBA Amalija:

Tvoje nad vse ljubeznivo pismo od 18. jul. 1832, ki me je izredno razveselilo, sem šele predvčerajšnjim, 2. marca tekočega leta, prejel. Navadno Tvoja pisma jako pozno dobivam. Menim, da je tega kriv Cincinnati. Ga poznam v tem oziru. Zato bi bilo bolje, če bi mi v prihodnje pisala po navodilu, ki Ti ga bom spodaj podal. Vidim, da nisem prejel vseh Tvojih pisem, ki si mi jih pisala v Ameriko. Ne bi Ti tega pravil, ker vem, da Te boli. Toda ker želiš, Ti sporočam, da Tvojega prvega pisma nisem dobil, kakor razvidim iz onega od 29. jun. — 18. jul. 1831, o katerem praviš, da je drugo, je prvo, ki sem je jaz od Tebe v Ameriko dobil. Kar si mi po PP. redemptoristih pisala in poslala, sem vse prejel, razen zabojčka s križi, ki je, kakor pravijo, v onih velikih zabojih, katerih še niso prejeli. Upam, da bom ta zabojček prihodnje poletje dobil. Tvojega tretjega ali predzadnjega pisma (obstoječega iz dveh in pol pisemskih listov, kakor praviš), nisem prejel. A kakor čujem je v Cincinnati in mi bo prihodnjo spomlad sigurno dostavljeno. Tvoje četrto pismo sem predvčerajšnjim z nepopisnim veseljem prejel.

Ne žalosti se, draga Amalija, da nisem prejel vseh Tvojih pisem, ker končno se je le prvo zgubilo. Morda enkrat nepričakovano celo tega dobim, kar se tu večkrat zgodi. Naravno je najino dopisovanje zamudno in težavno, posebno od moje strani. Kajti tu v Arbre-croche nimamo pošte. Često moram cele mesece čakati, da se mi nudi prilika svoja pisma na prvo pošto oddati in ondi name naslovljena prevzeti. Pa še zamudnejše in težavnejše bo s tem, če se mi spolni želja iti dalje proti severu. Od tam, kakor čujem, je samo enkrat na leto prilika pisma odposlati na pošto in došla prejeti. Toda Bog daj, da se ta moja želja uresniči. Vedno gorečnejša je. Dobil sem zopet nova poročila, kako radi bi tamkajšnji divjaki sprejeli "črnosuknjarja", če bi prišel k njim.

O kako se mi trga srce, ko vidim, da je lepa prilika toliko duš iztrgati večnemu pogubljenju, tako blizu, a ne morem tja pohiteti, ker še nisem dobil dovoljenja od škofijstva. Če mi bo to dovoljenje škofijstva odrečeno, bo to moja najtežja preizkušnja, kar sem jih prestal. Ti ubogi divjaki prebi-

vajo ob Gornjem ali Superior jezeru. Usmiljenja vredni še nikoli niso videli kakega duhovnika. Pač pa so čuli o duhovnikih. Mnogi so že samo na podlagi te vesti izražili željo, prejeti nauk teh služabnikov velikega duha (kakor pravijo), da bi jim bilo le kedaj dano koga slišati.

Če kake take vesti dobivam, bi najrajši žalosti umrl, ker mi ni dano tja pohiteti. Več protestantskih pridigarjev se je že prizadevalo te uboge naravne ljudi pridobiti za svojo krivo vero. Toda niti enega se jim ni posrečilo zapeljati, čeprav razpolagajo z neizčrpnimi denarnimi sredstvi. Divjaki imajo neko naravno nagnenje do naše sv. vere. Redko se obotavljajo jo sprejeti, če se jim priprosto in jasno predoči. Seve, da je povsod nekaj trdovratnih, ki se na noben način nočejo spreobrniti. To je naravno. V tem slučaju misijonar, ko zapusti njih kočo, otrese prah s svojih čevljev in jih prepusti božjemu usmiljenju. Celo govori in opominu samega Kristusa Gospoda niso vseh Judov spreobrnil. Toda večina se jih vedno spreobrne, če se jim da prilika. Vera pride po poslušanju itd.

Sporočilo, da si mi poslala 18 oljnatih slik, me je silno razveselilo. Bog vsemogočni daj, da jih nepoškodovane prejmem. Kako velik zaklad bo to za moj misijon, zlasti, če mi bo dovoljeno ustanoviti novi misijon na severu. Iz celega srca se Ti zahvalim za to, predraga Amalija! Ne bom odlašal Ti sporočiti, ko bom ta zaklad prejel. Tudi poročilo o znatni denarni pošiljki, kakor tudi raznih cerkvenih predmetov, me je zelo razveselilo. Da bi le Bog dal, da bi vse to dobil. Nujno potrebujem in bom prav koristno obrnil. Koj ko vse to dobim, se bom svojim blagim dobrotnikom prav pristrčno zahvalil. Upam, da bom te misijonske darove spomladi dobil. Ker zdaj pozimi ni moč ničesar sem dobiti, le pisma tu in tam, ki jih iz Detroita v Mackinaw ali Michilli-Mackinaw (čez 300 ameriških milj daleč) prineso semkaj dobro plačani seli. Iz Mackinawa ali Michilli-Mackinawa (vasi ali mesteca, kjer prebivajo katoliški Kanadci, protestanti in Indijanci) do Arbre-croche je še 48 do 50 ameriških milj hoda. Michigansko jezero je zdaj pozimi popolnoma zamrznjeno. Deželne ceste ni v tej divjini nobene. Treba tedaj čakati na otvoritev plovbe, da dobim poslane stvari. Zdaj imam pa do vas, darežljivi pospeševalci in podpiratelji mojega misijona še neko važno prošnjo.

Vedno čutim potrebo nekoga, ki bi opravljaj naša vsakdanja hišna opravila, zlasti za cepljenje drv itd. Je res, da me moji Indijanci takoj oskrbe z drvi, ko opazijo, da so pošla. Toda oni tudi nimajo vedno časa, ker imajo svoje lastne opravke. Vrh tega me preskrbljujejo le z dolgimi drvi za kuhinjo, ki jih je treba za male sobne peči razžagati. Žagarja je pa treba dobro plačati. Tako veliko misijonskega denarja odpade. Zato mislim, da bi bilo misijonu v veliko korist, če bi mogel dobiti kakega zvestega Kranjca, neoženjenega, delavnega in neporečnega moža, ki bi se hotel iz ljubezni do Boga posvetiti misijonski službi, kot nekaj jezuitski bratje lajiki. Nedvomno bi imel veliko zasluženje pred Bogom in si sigurno nebesa zaslužil, če bi iz ljubezni do Boga v tem dobrem delu stanovitno vstrajal do konca. Tako bi bilo misijonu veliko prihranjenega in bi se lahko obrnilo za darove paganom, kar je zanje prva vaba. Prosim Te, ljuba Amalija, skušaj mi dobiti kakega misijonskega pomočnika. Naj tudi s prižnice oznanijo n. pr. pri frančiškanih. In če dobiš kakega sposobnega moža, naberi pri blagih misijonskih dobrotnikih 3-400 gl. za njegovo potovanje.

Priložil sem malo priporočilo v več jezikih, da je na potovanju pokaže in s tem pove, kam namerava in s kakim namenom. Kajti kot neizobražen Kranjec, bo znal samo do Trsta govoriti, dalje ne, najmanj tu v Ameriki, kjer se večidel angleško govori. Menim, da bi bilo najbolje, če gre v Trst in tam toliko časa čaka, da dobi kako ladjo, ki ima odpluti proti New Yorku v Severno Ameriko. Iz New Yorka lahko brez težav pride v Detroit, vedno po votli, na kanadskih ladjah. Iz Detroita do Mackinawa oz. Michilli-Mackinawa istotako vsak dan dobi priliko se z ladjo voziti izvemši zimski čas. Mu ni treba iti v Cincinnati, ampak se naj drži označene poti, pa ne bo zgrešil. Zabičaj mu, naj ja pazi na priloženo priporočilo, da je ne zgubi, ker v tem slučaju bi se mu na potu slaba godila. Daj mu, ljuba Amalija, za slučaj potrebe napraviti par prepisov. A povsod naj pokaže izvirnik, ako ga ne bo izgubil.

Predraga Amalija! Če boš izpolnila to mojo vročo željo, boš mojemu misijonu zopet izkazala veliko dobroto, ki Ti jo bo Bog z večnim plačilom povrnil, kakor tudi vsem onim, ki bodo k izvršitvi tega načrta pripomogli. Jaz vam bom vsem prav iz srca hvaležen. Dobrega našega Jožefa prav lepo prosim, naj bo tako dober in mu da s seboj priporočilno pismo na kakega prijatelja v Trstu, da se ja ne bo vkrcal na kako drugo ladjo, kot na tako, ki gre na New York. Ker če bi došel v kako drugo pristanišče Severne Amerike, bi težko izvedel, kam naj se obrne, da pride v Arbrecroche. Če se pa v New

Yorku izkrca, po navodilu, pridejanemu angleškemu priporočilu, ne bo zašel. Za slučaj, da bi jaz pred prihodom tega svojega misijonskega pomočnika dosegel veliko srečo in smel iti dalje proti severu, naj s priloženo posetnico v Mackinawu poišče g. Abbota, ki mu bo dal primerna navodila.

Končno Ti priporočam še sledeče: Povej dotičnemu možu, naj se za pot od New Yorka do Mackinawa mesto peš hoje, ali vožnje po suhem, posluži kanalskih ladij, ali po okoliščinah parnikov. Svoje prtljage naj nikoli ne izgubi izpred oči. Ta naj bo name naslovljena, po spodaj danem angleškem naslovu, ki naj bo razločno in trpežno napisan. Na kanalskih ladjah in parnikih je za vse preskrbljeno.

Preljuba Amalija! Ob tej priliki bi mi lahko poslala nekaj nad sto ali tisoč nepoškodovanih podobic za otroke (približno v obliki osmerke), ki jih boš dobila pri g. Dežmanu. Ne pozabi mojega misijonskega uslužbenca opozoriti, da bo moral v New Yorku plačati uvozno carino. Naj odpotuje pozimi ali v zgodnji pomladi. Slednjič Ti, ljuba Amalija, sporočam, naj bodo Tvoja bodoča pisma name, malo manjše oblike in z oblati lepljena, ker bolje drži. O svojih misijonskih novostih Ti topot ničesar ne pišem, ker se od zadnjega pisma ni nič pomembnega zgodilo. Ne čutim potrebe, da bi se Ti v molitev priporočal. Imam tolažljivo zagotovilo, da itak zame moliš in boš molila. Pa tudi jaz Ti zagotavljam, preljuba Amalija, da ne mine noben dan brez molitve za Te in za vse moje drage, ter dobrotnike. Vračam vse mi poslane pristrčne pozdrave z enako pristrčnostjo. Posebno udano, spoštljivo in ljubeče pozdravljam preč. g. prošta Pavška. Blag spomin nanj mi je v zelo veliko tolažbo.

Pozdravljena tedaj, preljuba Amalija!

Tvoj pristrčno Te ljubeči brat

Friderik, 1. r.

Arbre-croche v Severni Ameriki
dne 4. marca 1833.

Moj naslov

To the

Reverend Mr. Frederick Baraga

Missionary at

Care of Mr. Abbott L'Arbre-croche
at Mackinaw near Mackinaw

Michigan Territory

United States of America.

Svoja pisma v bodoče lahko na ta naslov naravnost sem pošiljaš. Bodo najprej in najbolj gotovo došla. Če jih pa hočeš preko Leopoldinske družbe pošiljati, obvesti g. Lichtenberga, da navadna pisma, ki so neposredno zame, tudi neposredno name naslavlja.

Očetje, matere, gotovo preberite!

P. Odilo, O.F.M.

ASA razmišljanja o papeževi okrožnici glede sv. zakona so nas pripeljala do vprašanja čistosti. Kar velja o zakonu v splošnem, to velja o čistosti posebej. Čistost ni samo privatna zadeva, temveč zadeva vsega človeštva. Čistost je podlaga reda v človeški družbi. In zato pravi sv. Oče: "Nobena stvar ne pripomore toliko k prevratu držav kot pokvarjenost. Ona učinkuje kot nalezljiva bolezen. Kakor mogočni veletok, ki poruši jezove in preplavi deželo. Ako ljudje ne bodo izpremenili svojih načrtov in sklepov, se imamo bati za družino in za človeško družbo, da bo žalostno poginila in da bo uničen ves red." Nečistost deluje kot porušeni jezovi hudournika, kadar se utrga oblak. Vse zatvornice se odpro. Vesoljni potop preti. Pripravimo se za veliko ofenzivo življenja!

Velika ofenziva proti življenju, ki jo vodi moderna nečistost, je kakor radikalna uničujoča vojska človeškega rodu. Vsaka vojska mora biti pripravljena in bo toliko močnejša in odločnejša, kolikor daljša, temeljitejša in splošnejša je bila priprava in sicer na obeh straneh. Tudi sovražnika je treba pripraviti za boj, pravi nemški pisatelj Mader, da mu zatemnimo ideale, porušimo vero v lepoto in pravičnost njegove stvari, zmanjšamo njegovo bojno navdušenje.

Papeževa okrožnica opisuje to ofenzivo tako mojstersko, da jo moramo navesti dobesedno: "Ne več skrivaj in v temi, ampak javno, brez čuta sramu, v besedi in pismu, v gledaliških igrah vsake vrste, v romanih, v ljubavnih in humorističnih povestih, kinematografskih predstavah in radijskih govorih, kratko z vsemi iznajdbami novejši znanosti se svetost zakona ali tepta ali zametuje; razporoke, prešustva, najgrše pregrehe se ali proslavljajo ali vsaj slikajo tako, kakor da v njih ni krivde in sramote. Ne manjka tudi knjig, ki se brez sramu imenujejo znanstvene, ki pa imajo v resnici navadno le neki videz znanstvenosti, da bi lažje našle pot do bravev. Nauki, ki se v njih zagovarjajo, se razglašajo za najvišje pridobitve modernega duha, namreč tistega duha, ki je menda iz same ljubezni do resnice zavrgel vse predsodke starejših in med te zastarale nazore vrgel in spravil tudi podedovani krščanski nauk o zakonu."

To je resnično peklenska ofenziva ideje, ki jo vodi moderni svet proti katoliškemu idealu čistosti.

Ta ofenziva je delovala in deluje kot vojska s plini. Zastruplja, mami in ohromlja. In ta vojska s plini, katere končni cilj je uničenje človeškega rodu, se vodi pred očmi in celo z denarjem mnogih

vlad. Dovoljeno je in omogočeno brez kazni na univerzah, pri uredništvih listov, v knjigarnah bacile zmote preparirati in jih razpošiljati, bacile ki morilno glodajo ob virih življenja. Države so slepe. Države spe. Države ne vedo, da tiči smrt naroda v vsaki besedi, ki je proti čistosti. In tudi v vsaki sliki! Mi vemo, in če bi ne bili do zdaj vedeli, nam je glas svetega očeta odprl oči in ušesa. Krivi nauk, da je čistost nemogoča in da je nečistost potreba v zakonu, deluje kot revolucija. Kot katastrofa, ki pelje k samoumoru človeškega rodu.

Velika ofenziva proti življenju je ofenziva strasti, ofenziva greha. Zloraba zakona je boj proti zakonu. Ofenziva ima izrečno uničevalni značaj. Nalašč proti šesti zapovedi božji, atentat na sveti zakrament. Ta ofenziva je uničenje klice, korenine življenja, izkopavanje korenin, mašitev izvira. Človek se zdrzne pred umorom, toda kaj so vsi umori in celo vojska, v primeri s hudodelstvom, ki je morivec od začetka, ki mori, kar še ne ekzistira ter preži na vir življenja, da ga oskruni! Kaj je nečistost v zakonu? Zakon v bojnem stanju proti zakonu! Zakon zasačen pri poizkusu samoumora. Zakon v nenaravnosti.

Kar je najstrašnejše in čez vso mero usodno in nerazumljivo, je, da to postopanje ni delo samo nekaterih abnormalnih blaznežev, temveč to je mnenje in postopanje pretežne večine: norci so postali pametni, pametni pa norci. Posledice te zarote proti življenju so splošne in očitne. Številke rojstev so pri takozvanih civiliziranih narodih padle skoro do ničle. Narodi izumirajo. V Parizu, v moderni Sodomi, že redko srečaš otroka. V Ameriki bo kmalu isto, ko umre starejši zdravi verni rod; tukaj rojeni Amerikanci pa že itak dajejo navodila Parizu, ki pretaka solze ne na grobovih otrok, temveč na grobovih psov! — Število zibelk pada strahovito. Število rakev se dviga mogočno. Človeštvo hiti svojemu koncu nasproti in pogrebniiki narodov so ti, ki bi morali biti nositelji in delivci življenja, ki so v to poklicani: možje, žene. In žalostno je, če vprašam te pogrebniike, kakšne vere so, se bodo izkazali s katoliškim krstnim listom. In kmalu bo treba na ves glas govoriti s skrvavečim srcem o zakonu kot o zakramentu pogrebniikov. Ali ste si, ljudje božji, v svesti velikanske važnosti te zadeve ali ne, gotovo je — trdo besedo bom zapisal — to moderno epidemično vlačugarstvo v zakonu ima za svoj cilj uničenje človeštva.

Velika ofenziva proti življenju je ofenziva umora. Ni treba več dokazovati, da je danes vkljub vsemu napredku človeštvo padlo tako globoko, kot

še menda nikoli v zgodovini. Dejstvo je, resnica je — in to je, kar mislim poudariti — moderne žene, matere organizirajo po vseh pravilih tehnike vojsko proti otrokom. Strahote zadnje svetovne vojske niso bile nič, niti senca ne, proti grozovitosti novejšega modernega betlehemskega klanja otrok. Na milijone otrok umore vsako leto matere s pomočjo brezvestnih zdravnikov. Da, sredi nove svetovne vojske smo, svetovne vojske matere proti otroku. Danes se govori mnogo o mirovnem gibanju. Hinavci! Če je modernemu človeku resno na tem gibanju, potem odpravite enkrat najgrozovitejšo, najbolj nečloveško in največ žrtev zahtevajočo vojsko, svetovno vojsko matere proti otroku.

Proč z vsemi medicinskimi in socijalnimi frazami! Umor je umor, ali nedolžnega napademo na cesti, ali pa v operacijski sobi. "Toda, kateri vzrok bi mogel biti kdaj takšen, izprašuje okrožnica, da bi mogel kakorkoli opravičiti naravnostni umor nedolžnega? Za umor nedolžnega namreč gre v tem

primeru. Bodisi da se to zgodi na materi ali na detetu, proti božji zapovedi je in proti glasu narave: "Ne ubijaj!" Enako sveta stvar je življenje obojih, in uničiti ga nima pravice tudi nobena javna oblast. Tudi ne gre tu za pravico silobrana proti krivičnemu napadalcu — kdo bi nedolžno dete imenoval krivičnega napadalca? — tudi ne za takozvano pravico v skrajni sili, ki bi mogla privedi do naravnostnega umora nedolžnega." Umor je umor in morivec je morivec. In če je kaka razlika, je v tem, da umor otroka po lastni materi ni samo umor, temveč barbarstvo!

Smrt umoru! Vojsko vojski! Nikoli več se ne sme znajti nobena katoliška mati, noben katoliški oče med morivci in pogrebniki človeštva. In če so bili do zdaj, mnogi med njimi, usmiljenje božje jih kliče nazaj! Tudi na Kalvariji je dobil morivec odpustčenje, seveda ker se je skesal. Morilke postane svete spokornice! Na noge za rešitev umirajočega človeštva! Naj živi otrok!

Povest o mladi Barici.

Fr. Pengov.

IVELA je deklica, Barica ji je bilo ime; bila je stara šele 12 let, in vendar je bila tako zelo bolna in slaba, da že dolge tedne ni mogla iz postelje. Oče ji je bil že davno umrl, mamica pa je bila pridna perica. Uboga ženica je morala biti skoraj ves dan zunaj hiše in prati, če je hotela preživeti sebe in otroka; zato ni mogla posedati pri Barici ob postelji in ji pripovedovati lepih povesti. Kar je mala potrebovala in želela v njeni odsotnosti, to je postavila mati, predno je odšla na nizko mizico, ki si jo je Barica lahko primaknila nad odejo. Čez dan so se pač oglašali različni obiskovalci, ki so se pogovarjali in igrali z njo; tovarišice iz šole, tete in sestrice in sosedni otroci; tu in tam je potrkal na okno tudi kak ščinkovec ali vrabec, ki bi se bil rad pozabaval z otrokom in ga poprosil drobtinice kruha. Barici prav za prav ni bilo nobene posebne sile v čisti, beli postelji in bolečin tudi ni trpela; pa vendar je bila nezadovoljna in je pogosto mrmrala. Če ni prišel k nji, ti je delala tako pust in neprijazen obraz, da je večina obiskovalcev pač z veseljem odšla, a nazaj jih ni bilo več.

Nekega večera izostane mati nenavadno dolgo. Okno je bilo odprto in Barica je zrla proti bližnjemu gozdu, ki se je dvigal za hišo. Videla je še, kako je bela večerna zarja s svojim odsevom čudovito po-barvala drevje, nato pa je bilo temneje in temneje in črne nočne sence so se prebile skozi okno tudi do nje in napolnile vso izbico.

Barica je plakala; ves ljubi dan je bila godrnjava in pusta, nobena stvar je ni mogla razveseliti.

Ko gleda vsa nesrečna proti temnemu gozdu, ugleda majhno, svetlo lučko, ki plove vedno bliže in bliže, skozi okno v sobo, naravnost k njej in sede na odejo.

"Čemu jokaš tako bridko, Barica?" se oglasi zdajci nežen glasek.

"Kdo pa si?" vpraša Barica in si obriše solze.

"Kresnica. Sedela sem tu ob gozdnem robu pri svoji mamici. Ko pa zaslišiva tvoj jok, mi reče mamica, naj vendar poletim k tebi, da ti malce posvetim v temi in te potolažim."

"Zakaj jokam, bi rada vedela? Oh, ko sem vedno tako sama," toži deklica, "tako sama v temi. Matere kar ni več domov in otroci, ki so bili danes popoldne pri meni, so delali samo ropot, da me je bolela glava."

"Barica," je cvrčal hrošček — mehko krilček, "ti si bolna, to vem, in revno je tvoje življenje. Pa tebi bi se lahko godilo drugače. Mnogo bolje namreč!"

"Kaj!" zakliče otrok. "Kako naj to napravim? Saj ne smem iz postelje, komaj se smem premakniti, drugače me hoče kašelj kar zadušiti. Kako naj potem kaj napravim in si olepšam življenje, ti prebrisani hrošček ti?"

Kresnica ugasne svojo leščobo, tako da je bilo popolnoma temno in Barica ni vedela, je-li živalca še tukaj ali pa je zopet odletela.

Kmalu pa prižge hrošč zopet svojo lučko in reče: "Glej, če jaz ugasnem svojo svetilko, da ne morem svetiti ne sebi ne drugim, potem sem tudi jaz tako žalosten in nezadovoljen in zadirčen kakor ti. In če bi tako v temi odšel, bi tega ne opazil noben človek in nobena žival, nihče bi me ne pogrešal. Če pa svetim, delam veselje sebi in drugim. — In to lahko storiš, Barica, tudi ti, če le hočeš."

Jaz naj svetim?" vpraša čudeč se otrok. "Jaz, tukaj v postelji?"

"Da, da, tukaj v svoji postelji! Poslušaj, kako to mislim. Če delaš čmeren kisel obraz, potem je tema v tebi in okoli tebe; če je pa tvoje ličce veselo, prijazno, je to ravnotako, kakor bi svetila lučka v tvojih očeh, lučka, ki odseva iz veselega srca; je ravno tako, kakor bi sijalo v tebi in okrog tebe toplo sonce. Če si žalostna in slabe volje, si kakor vihar, meglen november, ki ga nihče nima rad. Kadar si pa dobre, vedre volje, si kakor toplo majniško solnce, ki razveseli vsakega in ozdravlja bolnike."

Tak majniški otrok bodi, Barica, ti: sonce nosi v srcu in njegove žarke razlivaj vse okrog sebe. Kako radi bodo potem prišli k tebi vsi! Mnogim boš napravila veselje s tem, da jih potegneš k sebi v krog svoje lastne veselosti. Kako vesela boš potem tudi sama!

Marsikdo poreče potem: "Barica, Barica! Pri nji je vse tako dobro; ona kar užge človeka s svojo sončno vedrino, kakor goreča sveča prižge drugo! Če je tudi močno bolna, je vendar vesela in potrpežljiva in človek se vrača vselej bolj vesel in potolažen domov v svoje lastne križe, ako je zrl v njene lesketajoče oči. Barica, Barica, ali me razumeš?"

Otrok je zamišljeno prikimal in molčal.

"Glej," nadaljuje kresnica, "jaz sem skoraj ravno tako nežna in slaba kakor ti; ne znam sesati medu kakor čebele, ne nabirati zaloga kakor mravlje, ne staviti gnezd nalik osam: znam samo malce svetiti; toda v tem lahko drugim postrežem in jim delam veselje."

Nedavno me sreča ponoči Polonica; reva je bila vsa nesrečna, ker je bila zašla in ni mogla najti več svojega soproga. "Pojdi z menoj!" jo povabim; "posvetim ti v vsak mah in travico; gotovo ga najdeve. Kakšen pa je tvoj mož?"

"Rdeč suknjič ima s črnimi pikami," odgovori mala ženica. "Dobro, osnažim prav lepo svojo svetilko, prižgem kolikor mogoče svetlo luč in brnim okoli po vsej okolici, dokler ne najdem malega mo-

žička. Kakšno veselje je bilo to zame kakor tudi za oba zaročenca!"

Barica je poslušala in poslušala; kaj takega še nikoli ni bila slišala, še manj pa pomislila.

"Pa kako naj vendar delam obraz prijazen in vesel," vpraša konečno, "ko sem pa tako bolna in bom morala morebiti kmalu umreti?"

"Ako prosiš za to ljubega Boga," odgovarja kresnica, "da ti daruje veselo srce, da boš mogla biti taka lučka, ker da kaj drugega ne moreš biti in storiti, potem te gotovo usliši. Pa to moraš hoteti tudi sama in si prizadevati za to in precej jutri zjutraj moraš začeti."

Zdajci zaškripljejo vrata; mati so bili doma. Hrošček pa je odfrčal in se poslovil: "Na svidenje!"

Ko pride kresnica čez osem dni zopet na obisk najde Baričino sobico polno jokajočih ljudi. Otrok je le še za silo dihal in bil na pragu večnosti.

"Kako je škoda, da mora Barica umreti!" je govoril nekdo izmed navzočih sicer tiho, a ga je kresnica dobro razumela. "Bila je zadnjih osem dni tako ljubka in dobra, da si vedno mislil, solnce ji sije na postelj; tako toplo in blago mi je bilo v njeni bližini."

"Da, da," je zdihovala mati. "Barica je bila prej tako črna in nezadovoljna, kar naenkrat pa, pred dobrim tednom, je postala vsa drugačna; tako pridna in prijazna, tako vesela in zadovoljna, da je še mene razveseljevala; otrok je bil moja tolažba, moj sončni žar. Rada bi le vedela, kdo jo je tako prenapredil; gotovo je bil angel pri nji. Nikoli mi ni tega razodela."

Kresnica je zdaj vedela, da njen nasvet ni bil zastoj in srčno se je veselila tega.

Zdaj se dvigne otrok še enkrat kvišku, se smehlja, kakor bi videl nekaj posebno lepega, nato pa se zgrudi nazaj na blazine. Barice ni bilo več.

Njena dušica, ki se je rešila telesnih ovojev, kakor se izmota krasen metulj izza bube nelepe ličinke, je plula po ozračju in iskala pota proti nebesom, proti zvezdam, proti večnemu Soncu. A bila je kakor oslepela in je blodila po hiši okoli. Tedaj zleti kresnica k nji in ji zašepeče: "Pojdi za menoj! Jaz ti posvetim. Ali vidiš, kako je lepo, če moreš le nekoliko svetiti!"

In z najsvetlejšo lučko, ki jo premore, je letela kresnica naprej in vodila Baričino dušico skozi temno noč venkaj na travnike in potem preko gozda vedno više in više, dokler nista bili pri zvezdicah ter dospeli v nebeški raj.

Ubogi dečko.

Rev. J. Soklič.

(Konec)

OTIKAL se je nekač časa po mestu in prišel v staro mesto. Ves lačen je opazoval okoli male gostilnice. Njegovo lakoto in zapuščenost je opazil nemarno oblečen možakar. "Pojdi semkaj, pojdi pit!" je povabil dečka. Kmalu je Hinko sedel v gostilni, otepal kos kruha in ga zalival s kislim vinom.

In hvalil je Boga, da mu je dal tako usmiljenega dobrotnika. Z možakarjem je šel na njegov dom. "Če boš priden, boš pri meni v službi! Krave boš pasel, drva cepil. Pa se ti bo dobro godilo!" mu je obljubljal neznanec. — Toda gorje! Res je Hinko ostal pri hiši, a bil je večkrat lačen kot sit,

Kam naj se obrne? Nikjer nima znancev, nikjer prijateljev . . . Stopil je na cesto in šel kar na slepo srečo.

Jutro je dečka dobilo na svetoivanski cesti pred ubogo hišo. Trudno se je deček zleknil, naslonil na zid in kmalu zadremal. — Zbudila ga je stara ženica in ga ogovorila po slovensko: "Sinko, kam pa ti!" Dečko je prestrašen skočil po konci in začel ženici po laški praviti, da je lačen. "Lačen si, ubožec, lačen! Le počakaj!" In drobna starka je izginila v kuhinjo ter se vrnila s skledico mleka in kosom kruha. Kako so Hinku veselo zažarele oči! Starka se je zadovoljno smehljala ko je videla, kako lačni deček z veseljem použiva božji dar.

Pastir pa pravi
"juhe! juhe —"

Na planinah
lušno je —"

tepen pa vsak dan. Njegov gospodar je bil iz južne Italije priseljeni delavec, ki je hotel v tržaški deželi čez noč obogateti.

O, koliko bridkih solz je Hinko potočil! Kako se je priporočal angelu varihu, naj ga reši hudega gospodarja. —

Neki dan se je gospodarju zdelo, da je Hinko premalo drv nacepil. Ozmerjal ga je in ga brez večerje spat zapodil. Lačen se je premetaval Hinko po ubornem ležišču v veži in tuhtal. — In ko je v hiši vse utihnilo, je vstal v njem trden sklep: bežati od tod! Tako slabo gotovo ne bo nikjer!

Tiho se je dečko splazil do vrat, jih odklenil in — noč ga je vzela.

No, Hinko je ostal pri ženici in ji pomagal. Pasel je edino kravico, vodo nosil, preskrbel drva. In dobro se mu je godilo. Zadovoljen je bil z dobro ženico, ona pa z njim.

A kmalu je bil konec njegove sreče. Ženica je zbolela in umrla, surovi sorodniki so pa zapodili dečka iz hiše.

Spet je bil na cesti.

Pa se ga je usmilil naš mlekar in ga pripeljal s seboj. Par dni je bil dečko pri nas, nato je odšel za hlapca k nekemu kmetu. Dobro se mu je godilo. Zrasel je, postal je cel mladenič.

Tedaj je pa dobila občina iz Gradca dopis, če se res nahaja pri njih deček s takim priimkom. Naj se

hitro oglasi na avstrijskem konzulatu, da ga pošljejo domov v Gradec.

Po dolgih ovinkih je tržaška sirotišnica naznanila dečka v Gradec. Tam so iskali in so res dobili njegovo hišico in sestro. Dobil je na roko potrebni denar, se poslovil od nas in odšel na svoj dom, ki ga je na tako čuden način zapustil. Želeli smo mu vso srečo na pot in kmalu je izginil nesrečni dečko iz našega spomina. — — —

* * *

Bilo je tam po Veliki noči. Z Bleda sem se vračal na Štajersko. Sam sem sedel v železniškem kupcu in čital. Opazil sem, kako je parkrat pogledal k meni skozi vrata neki mladenič. Nisem se brigal za to. V Zidanem mostu sem stopil na hodnik. Tedaj pa stopi k meni mladenič in se predstavi: "Gotovo me več ne poznate! Hinko!" Sveta nedelja! Kdo bi si mislil! Tak gospod!

Sedel je k meni in mi povedal svojo zgodbo. — Ko so ga v Gradcu pogrešili, so takoj naznanili policiji, ki ga je povsod zastonj iskala in šele pismo tržaške sirotišnice je odkrilo njegovo bivališče. Ko je prišel domov, je dobil hišo in vrtič v lepem redu. Sestrica in nekdanja dekla ste lepo skrbeli za dom. Dečko se je izučil za mizarja, sestra za šiviljo. Tedaj je pa v Gradcu hišico prodal in kupil lep dom blizu Celja . . .

Skupaj sva se spominjala njegove žalostne zgodbe. "Vse bi še pozabil, a na tisto strašno poniževanje v Trstu ne bom nikdar! Ti nesrečna sirotišnica, še bolj nesrečni, ki so v njej!"

Rad sem mu pritrdil, a spomnil sem se na tiste tisoče naših bratov, ki pod tujskim jarmom trpe kot nobeno ljudstvo pod božjim solncem.

In, če se je Bog usmilil tebe, ubogi dečko, pa ti dal lepe in srečne dneve — naj se usmili vsega našega zatiranega rodu pri Jadranu . . .

Vzgoja mladine.

P. Hugolin Sattner, O.F.M.

KOR ima mladino, njega je prihodnost. Zato se puli za mladino. Kdo pa? Družina, cerkev in država. Za nas katoličane je več kot jasno, da so otroci last staršev. Moderne države si pa prilastujejo oblast nad otroci in pravijo, da so otroci državna last. Cerkev sicer ne rekvirira otroke za svojo last, ampak prepusti otroke staršem, ker to je naravna postava; vendar pa po pravici trdi, da ima pri vzgoji ona glavno besedo. Gospod Jezus je izročil cerkvi skrb za deco, rekoč: "Pustite male k meni priti, in nikar jim ne branite." . . . In zopet: Kdorkoli bo katerega teh malih pohujšal . . .

Na vsak način ima cerkev dolžnost skrbeti za vzgojo mladine; a tudi država ima v tem pogledu dolžnosti, ki pa ne smejo nasprotovati načelom sv. cerkve. Starši pa so dolžni skrbeti za to, da bo vzgoja krščanska.

Vzgoja mladine je jako važna stvar; kakršna vzgoja v mladosti, tako je večinoma naziranje človeka v starosti. Nasprotniki vere to dobro vedo, zato skušajo za vsako ceno preprečiti krščansko vzgojo otrok, tajijo zakramentalen značaj zakona, delajo za razverljivost zakona, za brezversko šolo. Šola in družina naj bosta brez Boga, in če se to posreči, vemo, čigava bo bodočnost.

Da bi pač vsi starši in vzgojitelji to resnico spoznali! Sv. Janez Zlatoust piše: Celi svet je v ne-redu, ker starši otrok ne vzgajajo v krščanskem duhu, skrbje samo za njihovo telo, za premoženje, malo

ali nič pa za dušo. Vzgoja v domači družini je merodajna za celo življenje, je največje važnosti za družino, državo in cerkev. Dobri ljudje kalijo, rastejo in cveto ravno na zemljišču domače družine, ki daje cerkvi člane, državi državljane. Sreča države je odvisna ne tolikanj od škofov, svečenikov, ministrov in uradnikov, od oblasti in policije, blagor države je velikoveč v rokah očetov in mater. Dajte državi dobrih mater in rešena bo!

Da bo vzgoja lepo vspela, morajo vzgojitelji sami biti dobro vzgojeni. Kdor sam ni značajan, tudi drugih ne bo vzgojil za značajne. Lepe besede malo premorejo; več zaleže dober zgled, kajti otrok ima ostre oči in ni mu vseč, če učitelj drugače živi, kakor on. Zatoraj starši, hočete imeti dobre otroke, bodite sami pošteno in pravični, ker jabolko ne pade daleč od drevesa. Ne tožite čez otroke, čez moderni svet, čez razmere; glejte rajši nase, če morda sami nimate kaj očitati otrokom.—Pošteno, krščansko življenje je torej predpogoj dobre vzgoje otrok. To pa še ni vse. Marsikateri oče ali mati sta zelo krščanska, vendar nič ne opravita pri otrocih? Zakaj ne? Zato, ker jima nedostaja pravih vzgojnih načel. Vzgoja je velika umetnost, katera človeku ni prirojena, ampak je treba priučiti si jo. Učiti se mora vsak obrtnik: krojač, kovač, šivilja, kuharica; učen nihče ne pade iz neba. In vzgojo naj bi vzel v roke človek, ki nima v tem pogledu nobene vednosti? Vsak oče, vsaka mati naj vzame v roke vzgojeslovno knjigo in naj jo dobro prouči, zraven pa naj moli, da bi Bog dal otrokom dobrega duha.

Največ se bodo pa starši naučili od sv. cerkve, ki je vzgojiteljica vesoljnega človeštva, tedaj tudi otrok. Cerkev je pa nauk in vzgojevalna sredstva prejela od svojega božjega ustanovnika, ki je rekel: "Jaz sem pot, življenje in resnica."

Varuj se torej vseh nauk in načel, ki nasprotujejo katoliškemu nauku.

Ne poslušaj onih modrijanov, ki skrbijo samo za razvoj telesa, dušo pa zanemarjajo.

Ogiblji se tistih lažisvobodomislecev, ki se hočejo razvijati sami iz sebe, zametujejo pa vsako razodetje. Semkaj spada francoski svobodomislec **Rousseau**, ki je objavil ta nauk: "Človek je po naravi dober, in ostane dober, če ga pustiš pri miru; vsak vpliv od zunaj ga pa moti in ovira pri napredku. . . Kaj pa izviren greh in iz njega prihajajoče hudo nagnjenje? — Stvar je ravno narobe. V raju je bila človekova narava dobra, po prvem grehu pa je bila popačena in k hudemu nagnjena. Otrok tedaj ne more iz lastne moči premagati hudo nagnjenje, Bog mu mora pomagati z milostjo, starši pa z vzgojo. Otrok, sam sebi prepuščen, teži navzdol, ne navzgor. teži za grehom, ne za čednostjo. V naravi se opazi isto: Plevel raste tam, žito je treba sejati. — Na njihovih sadovih jih boste spoznali; sadovi brezbožnega modroslovja so: Brezverstvo, nemoralnost, silovitost. Možje, ki so obglavili kralja Ludvika XVI., se takorekoč kopali v krvi svojih sodržavljancev, Boga odstavili in vlačugo na oltar postavili, so bili **učenci Rousseau-ovi**.

Starši, hočete imeti dobre otroke, bodite edini. Kar reče oče, naj potrdi mati in nasprotno. Nobeden ne sme dati otrokom potuho. Ko vidi otrok, da s svojo trmo nikjer ne prodere, se uda.

Mnogo občujte z otroci; spoznali boste njihovo naravo, njihove hibe in jih pomagali odpraviti. Oče, ki prihaja zvečer domov, naj ne zapuša zopet doma, doma naj ostane, z otroci naj se pogovarja, ž njimi poigra, ker to je najlepša družinska zabava hišnega očeta. Otroci se vesele očetovega prihoda na večer; še bolj, če jim kaj malega prinese.

Otrok držite doma; doma se ne bodo pohujšali, in na tem je vse ležeče. Mati, ki podi otroke od doma, češ, da mi bodo dali vsaj mir, taka mati ne ve, kaj je dobra vzgoja.

Bodite dosledni; kar rečete, ali zažugate, se mora zgoditi, če vas tudi srce boli. Ne strašite otrok s kaznimi; če jo je pa otrok zaslužil, jo mora sprejeti.

Šiba bodi samo tam, kjer je hudobija. Navadite otroke na pokorščino in sicer na besedo. Zahtevajte od otrok, da so do vas vsikdar uljudni, da za vsako stvar prosijo in se zahvalijo. Živel je general-vdovec v pokoju; imel je dve hčeri. Nekega večera povabi dva dobra prijatelja na večerjo, hčerki pa sta stregli. Obnašali sta se pa tako uljudno in plemenito, da se gosta nista mogla dosti načuditi. V trenutni odsotnosti hčera vpraša tedaj eden generala: Ti imaš pa krasno vzgojeni hčerki; povej vendar, s kakimi sredstvi si vzgojeval deklici. General pa pravi: To je čisto enostavno: učil sem jih, da za vsako stvar prosijo, se za vsako dobroto zahvalijo, evo, to je vsa umetnost.

Trudite se pridobiti ljubezen otrok; s to ljubeznijo je vse doseženo.

Dajte otroke učiti, ali v šolo, ali v obrt; vsak otrok naj se usposobi za karkoli, potem mu ne bo treba kruha stradati. Siromaki postanejo le tisti, ki se niso hoteli učiti, oni, ki so šolo ali obrt na kol obesili, dokler so bili mladi in zdravi, so se še nekako pretolkli, nazadnje pa so ob vsa sredstva padli občini na glavo. Blagor otrokom, ki imajo modre starše, ki otrokom ne odjenjajo, marveč jih postavijo na trdno podlago.

Učite otroke zatajevanja. Ni treba, da bi otroci vse imeli, kar vidijo, vadijo naj se skromnosti. Človek toliko velja pred Bogom, kolikor se zna zatajevati.

Predvsem pa dajte otrokom dobro versko podlago. Cela družina naj se posveti Presvetemu Srcu. Oče bodi duhovnik domače hiše, ki vodi vso stvar, udeležbo božje službe, prejem svetih zakramentov, naročbo dobrih listov itd. Kakršna družba (berilo), takšen je človek. Starše čaka odgovor pred Bogom, zategadelj naj store, kar morejo za dobro vzgojo otrok. Zraven pa naj molijo, da bi Bog dal otrokom dobrega duha. Kristus-Gospod je namreč najboljši vzgojitelj, njegova načela so načrtana v sv. evangeliju, njegova načela so nespremenljiva, so večna. Sv. evangelij skrbno brani sv. cerkev, ki lahko pokaže na 2000-letno vzgojevalno delo, ki se je še vsikdar obneslo, kajti cerkev podučena od Gospoda samega, najbolj pozna naravo, bistvo in cilj človeka na zemlji. Hočeš toraj spoznati načela vzgojevalne umetnosti ali modrosti, uči se od sv. Pisma, od svetih očetov, od svetnikov, od lepo vredenih družin, ki jih gotovo poznaš.

Duhovna brezposelnost.

A. U.

NA največjih ran na telesu človeške družbe je brezposelnost. Rana, ki razjeda človeško družbo in jo peha v nezadovoljnost, peha jo v mržnjo do življenja. Človeštvo je res kar v razdvojenosti in si ne ve pomagati. Samo vprašanje po Odrešeniku mu je vedno v očeh in ustih. Ali je že na potu? Tudi Amerika čuti to rano na lastni koži. Tovarne so brez dela, delavci so brez dela. Da ne samo brez dela so, tudi brez jela so ali vsaj brez potrebnih pripomočkov, da bi si lahko ustvarili tako lagodno življenje pri domačem ognjišču kakor so ga imeli v letih bogate setve in žetve, setve dobrega dela in žetve dobrega jela.. Če bi jih sešteli vse one, ki so jim roke dela in kruha prazne, a polne nesreče, nevolje in hudih groženj, legijone bi jih naštel. Od prve do dvanajste ure čakajo, a ga ni človeka, da bi prišel in jih najel. Ni dobrotne roke, ki bi jih potrepljala po rami: "češ, prijatelj, kaj stojiš tukaj ves dan brez dela, pojdi v moj vinograd, pojdi v mojo tovarno."

To so moderni gobavci človeške družbe. Izsušeni lic, oslabeledih rok in onemoglih nog ter krvavečega srca čakajo, kedaj bo zanje zagorel dan kruha in zaslužka tam izza gore ubožstva, brezdelja in lakote. . . Ko jih vidiš te siromake, vem, da ti vselej vstane v srcu želja, da bi imel kruha, kolikor ga more svet obseči in bi napolnil tem lačnim roke. Vem, da bi ti vstala v duši molitev: Oče naš, daj vsem ljudem kruha in s kruhom zadovoljnosti. Vem, da si tako usmiljenega srca.

Človek, ki imaš usmiljenje do brezposelnih, ki pozemskega kruha stradajo, kje je tvoje usmiljenje do svoje lastne duše, ki božjega kruha nima? Človek, ki ti je težko ob nesreči tvojega tovariša: dneve in tedne mora iskati dela in jela sebi ter svoji družini, zakaj si tako grozovito trd do samega sebe? Na trgu brezverstva in verske mlačnosti stojiš, ves razcapan, v tisočih capah visi na tebi obleka milosti, zamazan si do vratu, pa si ne privoščiš kruha božjega, nočeš roke svoje matere, svojega očeta, nočeš roke duhovnikov, ki bi te pripeljala nazaj v vinograd Kristusov in ti vrnila Boga.

O vidim vas, premnogo vas je, ki stojite na vogalih življenskih cest in trgov, stojite in stradate božjega kruha, stojite in čakate Boga, stojite in v svoji dušni zapuščenosti jokate v svojem srcu. Vidim vas in vem, nimate moči, da bi sami krenili na pot nazaj v vinograd Gospodov, pomoči pa tudi od nikoder ni. Ni je pomoči? Bi bila, ko bi bratje in sestre Kristusove imeli malo več ljubezni in imeli odprto srce za vas, toda prevečkrat gredo mimo vas.

Kakor je velik vinograd Gospodov tako velik je vaš trg brezverstva in verske mlačnosti. Ali imamo tudi Slovenci svoje zastopnike med temi duhovnimi brezdelci? Da imamo jih in še mnogo jih imamo.

Na noge. Dajmo jim kruha in dela milosti, zgle-da in dobre besede. Vsak med nami bodi misijonar, ki zvoni Gospodovo uro.

Gospodova ura bije — — —

Siromaku, ki se vlačí po trgu verske mlačnosti. Na tem trgu je morda šele od včeraj Spregovoril bom z njim: Pridi nazaj. Saj vem, kako je bilo s teboj. Radi malenkostne zamere ne maraš več k službi božji, ne maraš več za cerkev in faro. Toda vem tudi, da v tebi ni toliko nevere kakor trdovratnosti in užaljenega ponosa. Kajne, da bi rad nazaj v toplo luč altarjev, v lepoto hiše božje? Samo rekel naj bi kdo: pridi nazaj. Tako težko je premagati v sebi ošabnost. Prišel bi zopet, samo da bi me kdo povabil.

V imenu Boga Odrešenika, daj mi roko in popeljal te bom nazaj v srečo tvoje mladosti. Samo eno zahtevam: Poglej vase in poglej v božji obraz, v tvojem srcu je zapisano z velikimi črkami: ubožstvo, v božjem obrazu je zapisano: bogastvo; v tvojem srcu je pisano: ošabnost, v božjem je zapisano: ponižnost. Pokoplji samega sebe v božje srce in rešen boš.

Gospodova ura bije.

Ubožcu, ki je zagazil globlje v nevero in sovraštvo do Cerkve. Pri njemu bo težje šlo. Toda vem, da prepričevalna beseda in molitev moreta otajati led krog srca. Govoril mu bom na srce: "Povem ti, nisem tak prijatelj kakor so ti bili drugi večkrat. Škratelji, ne prijatelji. Namesto, da bi te dvigali iz prepada, so te še bolj tlačili v prepad. Takrat, ko te blizu ni bilo, hajdi z loparjem lažnjive verske gorečnosti po tvoji glavi, kadar so bili v tvoji družbi, takrat so pa prikimavali kakor one umetne živalice iz lesa. Umetna igračka, ki jo otroci imajo. Kadar se dotakneš glave, bo živalica z repom in glavo migala, kakor dolgo hočeš. Tak prijatelj ti nočem biti. Odkrito si bova pogledala drug drugemu v oči in si povedala odkrito, kaj je z Bogom in njegovimi resnicami. In upam, da boš udaril v mojo roko in s trdnim sklepom podpisal svoj krst in svojo vero v Troedinega. Z ljubeznijo te bom premagal, zaupam trdno v božjo moč. Z burkljo in loparjem ne grem v boj za križ."

Gospodova ura bije.

Brezbrižnežu, ki je osivel v verski mlačnosti. Sp: lepo v jami in sanja sen pekla. Uši greha je poln, mraza mlačnosti ne čuti več, ker je že ves ozebel na

vseh udih, solnca in pekočih žarkov pravega kesanja in ljubezni božje ne čuti več. Ti žarki sploh ne morejo vanj, do krvi, ker je vso kri pognal iz svojega telesa z razuzdanim življenjem. Kaj pravim. Ne morejo več vanj žarki božje ljubezni? Stopil bom k njemu in mu povedal: "Ni je tako mrzle stvari, ni je tako trde ledene gore, da bi je solnce ne raztajalo, ni ga človeškega srca, pa naj bo še tako mrzlo za božjo stvar in božje kraljestvo, da bi ga božje srce, studenec ognja in gorečnosti ne raztajalo. Da božje usmiljenje je nad vse veliko. In to usmiljenje gre tudi tebi brezbrizneš, jubilar greha in ne-

še pet cerkvenih in kakor da je ta šesta cerkvena zapoved fundament krščanskega življenja in merilo poštenosti in krščanstva v nas. Kajne, da si mislil, tak si kot so drugi kristjani, ki se je vanje zagrizla misel, da je samo oni katoličan, ki prispeva v cerkveno kaso? Ne, nisem tak. Sem in moram biti zgovornik šeste cerkvene zapovedi: Cerkev brez podpore shajati ne more in v vesti si dolžan podpirati cerkev in cerkveno skupščino. Ta zapoved te veže pod grehom. Da bi te pa radi piškavih in plesnivih tolarjev, ki jih doslej nisi dajal, kar naravnost v peklo podil, tega pa zopet ne bom storil. Hočem,

Novomašniku P. Avguštinu Svete.

**P. Avgustin Svete, O.F.M.,
novomašnik.**

Vsako leto nam da enega ali dva. Želeli bi jih sicer več, pa smo tega enega toliko bolj veseli. Pozdravljamo ga iz dna srca na ameriških tleh. Na Borovnici je pred dobrim mesecem prvič stopil pred altar, da žrtvuje daritev sv. maše Bogu in pomoli za nas vse, te dni je v Forest City, svojem rojstnem kraju ponovil slovesnost primicije. Kakor so ga njegovi ožji rojaki iz Forest City z veseljem sprejeli in mu nazdravljali, tako mu nazdravljamo vsi njegovi slovenski rojaki Amerike: Bog živi novomašnik, Bog živi te in te ohrani v sredi naši še mnogo let.

P. Avgustin Svete je rodom iz Forest City. Tam je dovršil prvo šolo. Po priporočilu pokojnega p. Stanislava Dreva je bil sprejet v red sv. Frančiška. Odšel je v Paterson v novicijat. Študiral je višjo šolo na kolegiju sv. Bonaventure v Alleghany, v Calicoon in v Pulaski, Wis. Odtod je šel v staro domovino, kjer je na vseučilišču v Ljubljani nadaljeval bogoslovne študije in bil posvečen v mašnika, julija meseca po ljubljanskem škofu Dr. Rožmanu.

Vsak novomašnik je dar iz božjih rok. Zato ga spoštujemo, ker vemo, da se bo v vsem življenju žrtvoval v blagor narodu. Vodnik mu bo, učitelj duhovne postave in zgled duhovnega, lepega življenja. Novomašnik nam je torej kakor zvezda. Naj bi Bog dal mnogo takih zvezd katoliški Cerkvi, da bodo osvetljevale pota v večnost in božjo domovino, naj bi Bog dal mnogo posnemavcev našemu patru Avguštinu. Če kdo, narod slovenski rabi duhovnikov, rabi duhovnikov domačinov, ki poznajo mladino in se vedo uživati v njene težnje in njene zahteve.

Prosimo Boga, da bi se ta nova zvezda, ki se je zasvetila na obzorju Forest City-ja še dolgo ne utrnila. Prosimo Boga, da mu da zdravja in moči, da bo lahko svoje duhovniške dolžnosti vestno in vztrajno spolnjeval.

Na mnoga leta, zdrava leta, siva leta, naš novomašnik.

čednega življenja. Daj mi roko, popeljem te pred njega, ki je rekel: če bodo tvoji grehi kakor škrlat rdeči, bela ti bo duša zopet kakor sneg, če se resnično in odkrito obrneš do mene in prideš nazaj v moje srce."

In še več mu bom povedal:

"Človek, kajne, da si mislil, prinašaš na krožniku šesto cerkveno zapoved, ki pravi: daj, podpiraj, kje ti je desetina farnemu skladu. Kakor premnogokrat delamo mi ameriški katoličani. Daj, daj, daj. To je naše krščanstvo. Kakor da ni pred šesto cerkveno zapovedjo že deset božjih zapovedi in

da postaneš dober v prvi zapovedi, v drugi zapovedi in v vsaki zapovedi. Hočem, da preide vate program krščanstva: vera v Boga, ljubezen do njega in bližnjega. In če bom to dosegel, vem, da boš enkrat vnet podpornik svoje cerkve in svoje fare. Ljubezen božja naj ti otaja predvsem srce, ta ljubezen ti bo potem tudi mošnjo otajala, da ne boš tak lakomnež, da bi sedel na par ubogih centih, kakor klop ali pijavka na svoji žrtvi. Gospodova ura bije, da ne preslišiš njenega glasu. Morda ti bije poslednjikrat."

Brat, pojdiva na razpotje duhovne ubožce iskat.

Stric Pavle.

(Iz otroške duše zajel Marin Miha.)

V.

N naš "čudaški" otrok je rasel v dolgot in začel hoditi v šolo. Šola ga ni ne veselila, ne žalostila. Po domu mu ni bilo dolg čas; v šoli pa tudi ni imel posebnega veselja, ker z otroki se ni rad družil. Bil je pač "posebnež" in z doma vaje le svoje lastne družbe . . . Doma je pa tudi postalo zadnja leta nekam tiho. Sestre so se poročile, bratje so študirali na visokih šolah, papan je bil stopil v pokoj, ker se je čutil bolehnega, Lina se je postarala in se ji ni ljubilo, da bi se ukvarjala z Joškom, ki že ni bil več otrok, ampak mlad dolg fant. Le mama je bila še ista: vedno mlada in lepo oblečena. Zdaj se je več ukvarjala z Joškom, ker drugih, zunanjih skrbi ni imela in ji je bilo ob zimskih večerih nekam dolgčas.

"Joško, kaj se učite sedaj v šoli?"

"I — vsake vrste. Ne vem prav kaj," je Joško odgovarjal.

"Zakaj si tako mrtev in te nič ne zanima? Saj si zdrav, ali ne?"

"Seveda sem zdrav."

"Pa zakaj te nič ne veseli?"

"Kaj me naj veseli, ko ni strica Pavla?"

"Strica Pavla si želiš? Hm! Čudno. Jaz pa mislim, da te je prav stric Pavel pokvaril. On ne zna vzgajati! Pri njem bi postal lahkomišljen in površen, Joško."

"Kako naj bi postal lahkomišljen?" je ugovarjal Joško, "ali je mar stric Pavle lahkomišljen, ko je vendar profesor?"

Na to mama ni vedela kaj odgovoriti. "Čakaj," je rekla, "še te počitnice povabim Pavla, naj pride k nam. Pri nas je postalo itak nekam tiho!"

In res: Ko so prišle počitnice, se je napovedal stric Pavle, in njegova mlada gospa. Tiste dni, ko so ga pričakovali, je bil Joško kakor na trnju in ves izpremenjen. Kakšen bo sedaj stric Pavle? Ali ga bo še maral, njega nekdanjega Joška, ki je pa sedaj dolg in bled fant, brez življenja in zanimanja. Ali bosta še dirjala po vrtu? Ali ga bo Pavle še nosil šupo ramo? To bi bilo vendarle presmešno in za profesorja nedostojno! In ali se bo Jošku še ljubilo? Kdo ve? Kako bo neki? —

In prišel je stric Pavle. In ž njim mlada in živahna gospa njegova. Ko so mu predstavili Joška, ga je komaj še spoznal.

"Ti si bolan!" je rekel Pavle. In se je obrnil do mame: "Zakaj ga ne pelješ k zdravniku? Ali ne

vidiš, da je fant dolg čez mero in suh in bled? Rastlina brez solnca! Hm!"

Joška je bilo sram. Zlasti ga je bilo sram pred mlado Pavlovo gospo, ki ga je gledala pomilovalno ko da mu bere zapisano smrtno obsodbo na bledem licu. . . Prav tiste dni je Joško pokašljeval bolj ko sicer. Bolan? Sušica? Saj nekaj takega je omenjal tudi šolski zdravnik pri zadnjem pregledu. In stric Pavle naj bi se ukvarjal s takim, ki je smrti zapisan?

Res: stric Pavle ni bil več stric Pavle. Kaj je tudi hotel? Iz Joška ni zrastel dečko, ki bi bil poln življenja, zdravja in moči; kot je poprej nameraval, da ga takega vzgoji, ali vsaj vzgojiti pomaga. V besedi in pogledu strica Pavla ni bilo več tistega ponosnega zvoka, ki je ž njim nekoč dvigal k sebi otroka Joška ker je bil prepričan, da je v otrokovi duši skrit talent za lepo življenjsko pot. . . Sedaj? Sedaj je v Pavlovi besedi zvenelo le še sočutje in usmiljenje! Pavlov pogled je izražal razočaranje.

"Stric Pavle, jaz sem ciganska sirota?"

"Kaj pa govoriš?" se je čudil stric Pavle. Vsi drugi so se spogledali. Mama se je sramovala, Pavlova žena pa je komaj premagala smeh.

"Ciganska sirota sem! In sirota Jerica sem! Ti bom že povedal zakaj, kadar bova sama. Zvečer Ti bom povedal. In samo Tebi, stric Pavle!"

To je rekel Joško in je zajokal in šel iz sobe.

"Čudak je in posebnež!" ga je opravičila mama. Pavle je hotel nekaj reči, pa se je premagal.

Zvečer pa, ko je Joško legel spat, je prišel stric Pavle tiho in po prstih kakor nekdanje čase.

"Joško kako ti je?"

"Dobro sedaj, ko si ti tukaj. A ko boš šel, bo hudo. . ."

"Zakaj hudo?"

"Ker bo dolgčas, in pa ker me nimaš več tako rad, kot si me imel včasih."

Stric Pavle je osupnil. Kako li pride fant na to misel? Je pač res posebnež, kot ga mama naziva!

"Saj te imam rad. Fant moj, saj si še vedno moj Joško kot si bil; samo sentimentalni ne smeš biti."

Joško je približno vedel, kaj je to: sentimentalni. To je nekako isto kot je sam o sebi mislil: sirota Jerica! . . .

"Stric Pavle, jaz bi ne bil sentimentalni, ko bi ti bil vedno pri nas. Ali pa, ko bi jaz smel k tebi!"

Na koncu jezika mu je bilo, da bi bil poprosil Pavla, naj ga vzame s seboj — pa si ni upal. Saj je bilo itak prepozno! (Konec prihodnjic.)

Praznik žalosti.

P. Aleksander.

SAK ve zgodbo o svetem Augustinu. Študiral je sv. Augustin in bi bil rad doumel večnost in Boga. Kaka-le je in kako bi si jo mogel najjasnejše predstaviti. V svojem premišljevanju je prišel nevede in nehote blizu morja. Kar obstoji. Majhen deček se je igral ob morskem produ. Izkopal je bil kotanjico, majhno luknjo v pesek in je s skodelico zajemal vodo iz morja ter jo vlival v svojo kotanjo. "Kaj pa delaš, otroče?" vpraša dete sv. Augustin. "I, morje bi rad zlil v to svojo kotanjo." "Ali si ob pamet, dete," pravi nato zopet sv. Augustin, "kako boš spravilo morje v svojo kotanjo, ki je tako ozka, tako plitva?" Otrok pa (bil je namreč angelj božji) se mu odreže: "Augustin, Augustin, prej bom jaz spravil morje v to svojo globel, kakor boš ti doumel Boga."

Spraviti morje v drobno kotanjo, da, to je nemogoče. Vsak bo temu pritrdil.

Jaz poznam drobno srce, ki obseže širno in daljno morje. To drobno srce je srce materino. Kaj ne prenese to srce celo morje trpljenja z vsemi svojimi viharji, z vsemi svojimi visokimi in bobnečimi valovi? Kaj ne spraviš v to srce morje ljubezni in dobrote?

In še poznam srce, ki je v njem pljusalo sto morij trpljenja, srce poznam, ki je obseglo neizmerne valovje bridkosti in žalosti, ne da bi počilo in se strlo. To je srce matere sedem žalosti, matere s sedmerimi meči presunjene, razboljene na duši in telesu, raztepane od bolečin. Teh sto morij trpljenja v srcu matere božje pljuska še danes in glasno kliče v svet meseca septembra: O vi vsi, ki greste mimo pota, pogledajte, ali je katera bolečina, kakor je bila moja?

Vi vsi trpeč, Adamovi sinovi, ki rijete po zemlji, trnju in osatu za kruhom, povejte, ali je vaša bolečina kakor moja, velika in težka?

Ve vse, trpeče Evine hčere, ki ste utelešena bolečina, vse, kar primete z rokami, je bridkost in trn, povejte, ali so te bridkosti kakor so moje, velike in težke?

Kakor je ni bridkosti in težave v srcu očetov in mož na vsem božjem svetu, ki bi presegale trpljenje Kristusa na križu, tako je ni žalosti v srcu mater in žena vseh časov in krajev, ki bi se mogla meriti s trpljenjem matere božje, žalostne.

O velike so bile tvoje bolečine, mati, ko si nosila že po več življenj pod svojim srcem v težki skrbi, v težkem pričakovanju. Ko si jih v neznosnih mukah dala svetu, toda kaj so te bolečine v primeri z bolečinami matere božje, žalostne?

Težke so bile solze, mati, ki si jih izjokala ob zibelki, ob bolniški postelji svojih otrok, ki si jih izjokala ob mrtvaškem odru svojega moža, na grobovih svojih sinov in hčera, toda kaj so vse te solze v primeri z eno samo solzo v prežalostnih očeh matere božje, žalostne?

Do smrti je bila raztrgana tvoja duša, makabejska mati, ko si gledala, kako so trgali, mesarili in pekli tvoje sinove na mučeniškem ražnju; do smrti je bilo prebodeno tvoje srce, ko so ti sedem sinov iztrgali iz objema in jih nedolžne ubili, toda, kaj je tvoja rana v srcu v primeri z rano, ki zeva v srcu matere božje, žalostne?

Kako težka je bila tvoja pot, ti čikaška mati, ko so ti oznanili, da so ti hčer obsodili v smrt in moraš hiteti, da jo vidiš še živo tam v Kanadi. Nam, ki smo brali to vest v časopisju je bilo težko, tebi je bilo milijonkrat težje. Joj. Dolga leta je nisi videla, zdaj jo boš videla pod vislicami. Toda, kaj je bila tvoja prevelika grenkost z grenkostjo srca matere, žalostne, ko je hitela po Kalvarijski poti.

In kdo more popisati bolečine naših slovenskih mater in vseh onih mater na svetu, ki so jim med vojsko odšli sinovi na fronte in krvava bojišča, pa se niso več vrnili, ali če so se vrnili, so se vrnili pohabljeni, morda celo do smrti razsekani v mrtvaški trugi, toda ali je pero na zemlji, ki bi moglo popisati bolečine matere, žalostne pod križem, ali je kje govornik na vsej zemlji, ki bi mogel dopovedati vso to grozoto sedmerih mečev v materinem srcu Marijinem? Ali je kje srce, pa naj bo še tako polno trpljenja to srce, ki bi moglo doumeti, kaj je trpela mati božja pod križem? ali je? Mrtvo sonce je potemnelo nad goro Kalvarijsko, ker ni moglo videti žaloigre na Kalvariji, ker ni moglo gledati dvoje prebodenih src, srce Jezusovo in srce Marijino, skale in pečine so pokale od bolesti tisti dan, od bolesti in sočutja s Kristusom in njegovo materjo. Potemneti mora tudi naše srce od sočutja, ko misli na Mater božjo, žalostno.

Mati žalostna! Tvoji sedmeri meči so naša tolažba. Nam vsem, ki hodimo za Kristusom križev

pot življenja, zlasti pa materam, ki hodijo za teboj na Golgoti.

Vsaka mati doživi svoj srečni Bethlehem z Marijo, v drobni zibelki leži njena sreča, življenje njene življenja, košček njenega srca. Vsaka mati doživi svoj Nazaret z Marijo. Sanja o svojih sinovih in njihovi bodočnosti: šel bo po svetu in bo v veselje Bogu in ljudem, pa ga varuje in skrbi zanj, uči ga vsega dobrega in vsega lepega, navaja ga k poštenosti, navaja ga k življenju čednostnega kristjana. Pa pride Kalvarija z vso svojo grozoto, pride nehvaležnost, bolezen in smrt, pride nepokorščina, pride surovost, pride težki, težki križ, sam sin ji ga naloži na rame in nositi ga mora morda do svojega groba.

Ko bi mi mogli videti v srca: Koliko žalostnih mater bi videli po hišah in naših cestah. Eno za drugo bi videli, kako jim štrle meči iz srca. Eni dva. Eni trije. Drugi zopet pet. Eni morda celo sedem. O ve matere s probodenimi srci: z meči v svoji srčni rani pred mater božjo, žalostno. Tukaj bote našle tolažbo, samo tukaj.

Neizbrisno mi bo ostala v duši podoba, ki sem jo videl pred leti v gledališču. Kazali so enega naj-

večjih filmov o Kristusu. Ime mu je "The King of kings", — Kralj vseh kraljev. Takrat, ko je Kristus umrl in se je zemlja tresla in so skale pokale, takrat je stala pod križem levega razbojnika žena, stara, v dve gube sključena, razpuščenih las, vsa trpeča in neskončno žalostna. Na križu je visel njen sin, levi razbojnik in je klel Boga, nebo in svojo mater. Groza je prevzemala srce uboge matere razbojnikove, na kolena je padla in je vila roke proti nebu v bridkosti. Tedaj zagleda pod srednjim križem Marijo, vso udano in potrpežljivo. Gleda, gleda in nazadnje pade Mariji v naročje. Našle ste se dve trpeči materi. Pod podobo sta bile zapisane samo besedi: dve materi. Kako lepa slika, kako velika misel. —

Da, mati, ki trpiš radi svojih otrok, v objem Marije žalostne in našle se bote dve trpeči materi v božji tolažbi.

Mati, ki trpiš radi katerekoli bridkosti, na srce Marije žalostne.

Sploh vsi, vsi trpeči, žalostni, preganjani, zaničevani, lačni in žejni, vsi na srce Marije, sedem žalosti.

PISMO IZ COLLINWOODA, O.

Društvo Najsv. Imena je res lepo društvo, ki je lahko naselbini v izredno korist. Je namreč ognjišče fars. Je že tako: Ženske so ta prve v cerkvi. Pa bi ne smelo biti tako, vsi smo enaki pred Bogom, zakaj bi moške ne bili ravno tako vneta kakor so žene. Društvo Najsv. Imena ima lepo nalogo, da kaže možem vero v pravi luči. Vera ni smrdljiva baktija, ki bi se je moral sramovati, vera je svetla luč, plamenica, ki naj nam kaže pravo pot. Zato nam je kar dobrodošlo, da se je začela Ave Marija

tudi za to zanimati. Tako bo počasi tudi mož z veseljem vzel Ave Marijo v roko in je ne bo odklanjal: češ to je pa list za ženske. Za vse je, za moške in žene. Dušna hrana, ki jo daje, bo prav tako dobra in koristna tako možem kakor ženam.

Pri nas je število mož, u članjenih v društvo Najsv. Imena prav visoko. Bog daj, da bi bil vsak na svojem mestu mož, ki gleda v prapor Najsv. Imena kot v prapor resnice. Pozdravljeni. Društvenik.

PISMO IZ CHICAGO, ILL.

V zadnjem pismu sem pozabil omeniti lepo institucijo, ki jo imajo tukaj v čikaški nadškofiji. Morda je še tudi kje drugod. Imamo organizacijo, ki gre roka v roki z veliko organizacijo Holy Name. Imenujejo se "Big Brothers". Na skrbi imajo vse izgubljene mladeniče, ki so bodisi na kakoršnikoli način zgrešili pot poštenosti in katoliškega življenja. Pri nas mora vsako društvo poslati tri zastopnike, ki so v centralnem odboru "Big Brothers". Ti se potem pobrigajo za take zanemarjence in jih rešijo, predno pred njimi zazija prepad popolne pokvarjenosti. Take fante spravijo potem pod nekako osebno nadzorstvo dotičnega župnika. Največji delavec na tem polju je pri nas v Chicago, sodnik Ale-

gretty, če se prav spominjam njegovega imena. Poslušal sem ga nekoč. Kako je ta človek navdušeno govoril za ubožce-pokvarjence. Tudi to je veliko poglavje v programu društva Najsv. Imena. V Chikagi bo združena organizacija Najsv. Imena postavila tehniško visoko šolo. Zelo vnetega delavca in propagatorja idej Društva Najsv. Imena imamo v osebi pomožnega škofa Rt. Rev. Sheill. Neumorno hodi ta naš apostol iz seje na sejo, od celice do celice po župnijah in jim s svojo gorečo besedo vlija novega življenja in novega navdušenja. Kar škoda, da nimamo več takih mož.

Društvenik.

PISMO IZ SO. CHICAGO, ILL.

Kdor pogleda nazaj v letnike Koledarja, bo videl med drugimi slikami tudi precej slik iz naše naselbine. Ena najlepših slik je fotografija Društva Najsv. Imena. Cele vrste fantov in mož. Kar veselje jih je bilo gledati. Še lepše je bilo, kadar so skupaj stopili k angeljski mizi in se udeleževali rednih shodov. Tudi danes še ni ugasnil ogenj v moških srcih, toda skoraj se mi zdi, da ta ogenj ni tako velik kakor bi lahko bil, kakor je bil časih. Ne vem, ali nam je depresija hudih časov zlezla v dušo. Menda ne. Pri mesečnem obhajilu nas je bolj malo, malo nas je bilo pri

zadnjem skupnem obhajilu. Morda vročina vpliva na moške, morda jim je želodec preveč prekuhan od vročine, pa ne morejo biti tešči tako dolgo. Naj bodo razlogi ti ali oni, žalosten sem bil nekoliko. Zakaj bi ne stopili skupaj in se zavzeli za stvar društva kakor smo se zavzemali nekaj? To pismo naj ne bo beseda očitanja, samo malo naj bi nas podžgalo, da bi z večjo vnetostjo delali za naše društvo in se malo bolj uživali v resnobo namena našega društva. V zadnjem vestniku je bil na tem mestu prav jasno podan program naše organizacije. Poročevalec.

PISMO IZ DETROITA, MICH.

Vesel sem bil, da se je Ave Marija zavzela za društveno gibanje. Takoj, ko sem prelistal in prebral Ave Marijo, sem se spravil na pisanje. Sad novega vestnika je to pismo. Tudi pri nas smo člani Najsv. Imena zelo vneta in vneto v fantje. Nismo ravno Bogve kako močni po številu, toda navdušenost je v nas in pravila društva izpolnjujemo. Ne hvalim sebe, druge svoje

sotovariše hvalim: Nič jim ni za reči. Duhovni vodja je navdušen, člani smo navdušeni, vse je navdušeno, pa gre. Želim, da bi se sleherno društvo Najsv. Imena sleherne naselbine širom naše Amerike poživilo v duhu lepega življenja in vestnega spolnjevanja idealov, ki ga nam jih predstavlja program društva. Pozdravljam vse slovenske "holinejmarje". Poročevalec.

Samo nekaj vrstic. Ni tako napačno, da se je Ave Marija zavzela za društva. Pravzaprav časih ne vemo, kam bi zapisale to ali ono besedo v prid društvu ali kako oznanilo, poročilo o zadevah in delu društva. V A. Slovenca skoraj ne kaže dajati taka poročila. Samo Bogve, če bo urednik Ave Marije hotel sprejemati naše pisarije. (Urednik: iz srca rad, samo če ne bote oznanjale kake Surprise-Parties in dolge klobase imen, kakor časih beremo kje. Take kolone so samo sadovi sebičnosti in drugih "čednosti", ki naj nimajo mesta v nabožnem listu.) Pri nas imamo močno društvo, ki ni močno samo po številu, temveč tudi po delu. Naše žene in matere so zelo navdušene podpornice cerkve, odkar je bila naša cerkvena postavljena. Ustanovil je naše društvo Pater Kazimir Zakrajšek. Preje smo imeli društvo Srca Jezusovega in altarno društvo, ki pa ni imelo tako široko zasnovanega programa, kakor ga ima društvo sedaj. Takrat je

bilo društvo res bolj v podporo cerkvi, ne toliko v podporo duhovnega življenja. Mesečnega obhajila se članice redno udeležujejo, tudi shodov in sej. Škoda, da se nas tako boje mlajše žene in matere, rojene v Ameriki. To je križ pri nas in menda tudi drugod, da nas loči prepad jezika in rojstne domovine. Mlade se nas boje kali? Ali jim je pa premalo postreženo v angleščini. Treba bo enkrat na delo in lov za temi mlajšimi. Morda se nam duhovni vodja kaj okorajži tja na jesen, pa bo število članic naraslo za sto in več. Lepo delamo, ne rečem, morda bi pa vendar lahko storile malo več. Ali bi ne bilo dobro, da bi dobile mlajše žene poseben krožek in da bi imeli nauke v angleškem jeziku? To je samo vprašanje. Človek ugiba in ugiba, kako bi se dalo pomagati. Rada bi videla vse naše dobre žene, starejše in mlajše pod okriljem lepega društva krščanskih žena in mater.

Društvenica.

Dekliške družbe Marijine.

KAJ in zakaj, to je dvojje vprašanj, ki jih človek stavi vselej in vsepovsod v življenju. Naj bo v zasebnem, naj bo v javnem življenju, te dve vprašanji ste vodilo, po katerem človek usmeri svoje nehanje...

Marijina družbenica, ali si že kedaj vprašala sebe: Le čemu mi je družba Marijina, v katero sem učlanjena? In kaj ta družba je in hoče? Ne dvomim, mnogokdaj si zastavila to vprašanje, ali jo je pa zastavil družbenin vodnik. Ali misliš, da bi bilo kaj odveč, če si jo zopet enkrat zastaviva?

Kaj je Marijina družba?

Kratko vprašanje, kratek odgovor:

Marijina družba je dobro organizirana (dekliška ali mladeniška) torej po stanovih razdeljena, čisto cerkvena družba, v kateri se izbrani kristjani na poseben način posvete Materi božji.

Razdrobimo ta odgovor.

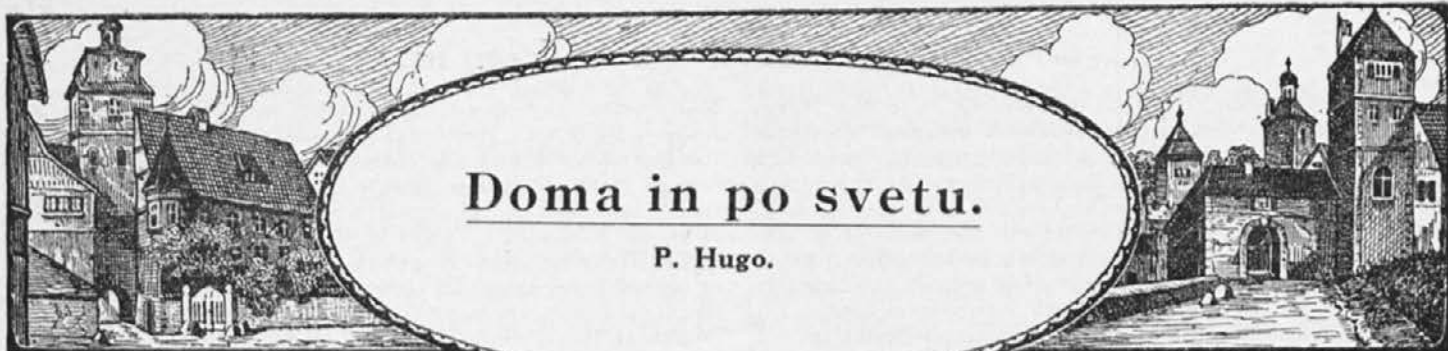
"Dobro organizirana" smo rekli. Marijina družba se večkrat primerja armadi. Armada, veste, kaj je. Glavna moč v armadi pa je natančna organizacija in z organizacijo združena disciplina. Službe različno stopnjevane in vsak nižji vojak slepo pokoren svojemu neposrednemu predstojniku. Vsaka družba ima tak red, eden je voditelj, drugi so podrejeni, tako tudi Marijina družba. Voditelj z odborom društva je nadrejen članicam. Kongregacija, ali družba Marijina, pri katerih je vse družbeno delo in življenje izpeljano tako v podrobno in je red tako izveden, lahko imenujemo vzorno družbo. —

"Po stanovih razdeljena družba". Kaj naj to pomeni? V stari domovini takoj razumejo to razpredelbo. Tam imajo namreč več vrst Marijinih družb. Marijina družba za može, ki odgovarja našemu društvu Najsv. Imena, Marijina družba za matere, ki odgovarja našemu udruženju žena in mater,

mladeniška Marijina družba in dekliška Marijina družba. Ta slednja združuje v sebi dekleta. Marijina družba posveti torej vsakemu stanu svojo pozornost in vsak stan posebe navaja k stanovskim vzorom. Dekliška Marijina družba vodi svoje udruženke k dekliškim vzorom, med katerimi je v prvi vrsti Devica devic, podoba dekliške nedolžnosti in vzornica dekliškega življenja...

Marijina družba je "čisto cerkvena družba". Družba s strogo verskim namenom, ustanovljena edino od cerkvene oblasti in stoji pod njenim nadzorstvom. Torej je Marijina družba cerkvena naprava, ni kako društvo v navadnem pomenu besede.

"Izbrani kristjani" se posvete tej družbi. — Za vojsko ni vsak. Za vojsko so samo zdravi in čvrsti. Marijina družba, častna garda Marijina in božja armada tudi ne sme kar vsakega sprejeti v svoje vrste, temveč jih mora izbirati. Le kdor obljubi in daje poročstvo, da bo vestno in častno služil, je vreden biti sprejet vanjo. Ti družbeniki se namreč na poseben način posvete Mariji, vzornici krščanskega življenja. Vsak kristjan mora Marijo častiti, jo imeti za svojo mater in se sme na neki način imenovati Marijin otrok. Toda udje Marijinih družb na poseben način, bolj kot drugi. Marijo častiti, ji služiti in ji delati veselje, je njih poseben poklic. V ta namen se slovesno posvete Mariji. Zato se ravno imenuje Marijina družba. Tega se morajo udje vedno zavedati. — Med seboj si morajo biti kot bratje in sestre, katere oklepa močna vez ljubezni. Ker je Marija tedaj vsem skupaj mati, oni pa njeni otroci, ki so si med seboj bratje in sestre, zato se imenuje Marijina družba po pravici Marijina družina. Marijina armada, Marijina četa in vojska jo imenujemo zato, ker imamo kot Marijini otroci vsi eden in skupni cilj, ki ga drugače na zemlji doseči ne moremo kot z vojsko, to je, z zatajevanjem in premagovanjem. —

Doma in po svetu.

P. Hugo.

Vera in sedanja kriza.

V takih krizah, ki jih zdaj doživljamo, se lepo kaže pomen vere. O tem je spregovoril pomembno besedo poznani in priznani financir Roger Babson. On pravi, da je v času prosperitete velik del ljudstva popolnoma pozabil na versko podlago svojega življenja. Pa so prišli težki časi nezaposlenosti in ekonomskih polomov. Tisoči so vse zgubili, ali vse porabili, kar so si prihranili. Mnogi so z viška blagostanja padli v revščino, da ne vedo, kako se bodo borno preživljali. Vren človek, ki zdrži z viška časnega blagostanja, se končno vjame na trdnem pragu vere, ki mu nudi zadnjo oporo pred obupom. Tisti, ki so si razdrli tudi ta prag, drče dalje v globino in obupajo. Življenje se jim več ne zdi vredno življenja.

Ganljiva hvaležnost.

Vest o težkih časih v Ameriki, je prodrla tudi med afriške črnce plemena Buru v Kamerunu. V njih listu "Mafou" je bilo objavljeno, da je danes v nekdanji tako blagoslovljeni Ameriki več takih, ki nimajo kaj jesti. Pa so vplivni možje v Batangi, pod vodstvom svojega duhovnika in njegovega sina, stopili skupaj k posvetovanju, kako bi mogli tudi oni stradajočim Amerikancem na kak način pomagati in se tako hvaležne izkazati za izdatno pomoč, ki so jim jo ti v času blagostanja naklanjali. Sklenili so prirediti dobrodelni bazar v ta namen. Nabrali so raznih domačih izdelkov in jih prodajali na bazarju. Izku-

piček in velikodušni prostovoljni darovi so konečno znesli v njih očeh lepo vsoto \$3.77. To so izročili protestantskemu misijonarju Rev. Albert Good, D. D., naj jo dostavi na pristojno mesto. Ta jo je poslal po draft checku na vrhovno vodstvo prezbitrijanskih vnanjih misijonov. Zraven je priložil pismo, v katerem pravi, da je to sama na sebi sicer neznatna vsota, v primeri z razmerami darovavcev pa velika, kar naj se vpošteva. V resnici je ta vdovin dar ganljiv dokaz sočutja in hvaležnosti, ki ju naravni ljudje čisto bolj poznajo kot kulturni.

Usoda našega delavstva.

Ker delavstvo od vseh strani sveta tako tišči v Ameriko, da mu ta vedno bolj zapira vrata, bi kdo mislil, da je ameriškemu delavstvu najbolj mehko postlano. V resnici je v marsikakem oziru v Evropi zanj bolje poskrbljeno kot v Ameriki. Naj omenim samo dobe brezposelnosti, ki se tu tako pogosto vračajo. Tu so šele zdaj, ko gre armada brezposelnih v težke milijone, začeli resno misliti in intenzivneje delati za zavarovanje proti brezposelnosti. V evropskih državah je to zavarovanje že davno v živahnem razmahu. Kakor poroča Mednarodni urad dela v Genfu, je nad 40 milijonov evropskega delavstva zavarovanega proti brezposelnosti. V nekaterih državah, kakor v Angliji, Nemčiji, Avstriji, Italiji, Poljski, Irski, Bulgariji, deloma Švici in sovjetski Rusiji je to zavarovanje prisilno. V drugih državah kakor

Franciji, Belgiji, Čehoslovaški, Danski, Finski, Norveški in nekaterih kantonih Švice, je prostovoljno. V tem oziru mora Amerika v evropsko šolo.

Anglikani in razporoka.

Med tem ko je naš sv. oče v tej dobi razporok dvignil svoj glas in brez ozira, ali je komu prav ali ne, odločno zaklical celemu svetu: Kar je Bog združil, naj človek ne loči! so naši anglikani obrnili plašč po vetru, ki slučajno veje. Posebna anglikanska komisija, ki se je šest let bavila s problemom razporoke, je prišla do zaključka, da se mora ta pod gotovimi pogoji in v gotovih slučajih dopustiti in tudi blagosloviti. Manjša skupina te komisije je bila za to, da če so bili razporočeni pari državno pravilno zopet poročeni, sicer ne smejo biti slovesno cerkveno poročeni, pač pa ministri take poroke "diskretno" lahko blagoslove. Vsi člani komisije pa so pristali na to, da zopetne poroke, ki jih je cerkveno sodišče priznalo za upravičene, tako v interesu poročencev, kakor cele družbe, lahko tudi slovesno cerkveno blagoslove. Ta kompromis z zablodami modernega življenja je v konservativnih anglikanskih krogih izzval veliko ogorčenje. Če bo zadnja inštanca anglikanske cerkve predlog te komisije potrdila, napovedujejo konservativni elementi njen razkroj in beg iz nje, v naročje katolicizma, ki v tem oziru ne pozna nikakega kompromisa in ga poznati ne more.

Ker ni hotel prodati vere.

Anglež Mihael May bi bil lahko vtaknil v žep lepo vsoto \$25,000, ko bi bil hotel prodati svojo katoliško vero. Ker je pa to smatral za najdragocenejši zaklad, ki se ne da preplačati, je bil ta denar obrnjen v druge namene. Njegova teta Miss Mary May, ki je umrla, ko je bil on star devet let, je napravila oporoko, v kateri mu je zapustila omenjeno vsoto pod pogojem, če odpade od katoliške vere. Ob njeni smrti je sodišče odločilo, da naj pogojni dedič ko postane polnoleten, z izstopom iz katoliške cerkve dokaže, da ima pravico do te dedščine, ali se bo pa izplačala v drugi namen, ki ga je rajna za ta slučaj sama določila. Zdaj je dedič postal polnoleten. A ko ga je sodišče pozvalo, naj izjavi, kaj bo naredil, je dejal, da mu vera ni za nobeno ceno na prodaj. — O, so še ljudje, ki jim je vera najdražji zaklad, le žal, da so vedno bolj redki. Mnogi jo prodajo za skledico leče, kakor Ezav svoje prvo-rojenstvo, zaljubljena dekleta pa za kake hlače, v katerih magari Turek tiči.

Redka riba.

Generalni major ameriške armade John L. Clem, veteran izza civilne vojne, je v svojem 81. letu prestopil v katoliško cerkev. Za seboj ima dokaj pisano življenje. Že kot 11letni deček se je prostovoljno javil k vojakom. Ker se je tako junaško obnašal, so mu dali priliko, da je avanziral do častnika in se kot tak vpenjal višje in višje, dokler ni kot generalni major stopil v pokoj. Dolgih 60 let je bil član prostozidarske lože. Dne 17. aprila 1929 je njegova edina hči postala karmeličanka. Ob priliki njene preobleke je prvič začutil v sebi klic božje milosti, naj se oklene katoliške vere in cerkve. Obrnil se je na katol. župnika

Rev. Ed. L. Buckey-a, ki ga je poučil v katoliških resnicah. Nato se je udeležil skupnih duhovnih vaj za može v Manresa on the Severn, med katerimi je bil sprejet v katoliško cerkev in prvič prejel sv. obhajilo. V ameriških krogih je znan pod imenom „The Drummer Boy of Shiloh and Chickamagua“, kjer se je posebno odlikoval.

Ameriški duhovniški naraščaj

Po zadnjih ugotovitvah naše katoliške centrale študira v ameriških velikih in malih semeniščih 18,906 kandidatov za duhovski stan. V velikih semeniščih, to je modroslovcev in bogoslovcev, jih je 7633. Takih semenišč je 98. Od teh je 29 redovnih, v katerih se vzgaja izključno redovno - duhovniški naraščaj. V 24 se vzgaja naraščaj svetne duhovščine. Dvanajst je mešanih. Obiskujejo jih kandidati za redovne in svetne duhovnike. Nižjih, ali takozvanih malih semenišč, je 90 z 11,273 gojenci. Od teh jih vzdržujejo razni redovi za svoj redovni pomladek 54, škofije za svoj duhovniški pomladek pa 28. Ostalih 11 je mešanih, za obojni naraščaj. Vsekako lepo število. A je kljub temu še vedno pomanjkanje duhovščine. Seve, dolga pot je do altarja. Čim bližje njemu, tem bolj se vrste krčijo.

Zgodba kuklukskanske družine

Družina Alberta Candler v Hackensacku, N. J., je bila duša tamkajšnjega kuklukskanskega krožka. Oče je bil njegov voditelj, sin Albert Jr. tajnik, mati pa steber njegovega ženskega oddelka. Pa je posegla vmes božja roka in razdrla to satanovo gnezdo. Sin je odstopil in prestopil v katoliško cerkev. Očeta je to tako razjarilo, da ga je zapodil iz hiše. Mati pa s tem ni bila zadovoljna. Prišlo je med njima do razpora, katerega posledica je bila, da je mož-oče

oba zapustil in odšel v Anglijo, kjer se je udinjal v neki tovarni za orožje. To je bilo l. 1914. Žena mu je dve leti potem sledila. A l. 1927 je še ona prestopila v katoliško cerkev. To je dalo povod novemu razporu med njima, ki ga je ona zdaj na ta način končala, da se je ločila od njega. Bo li tudi on našel pot v katoliško cerkev preko razvalin K.K.K., je v božjih rokah. Če ni kot zapeljivec žene in sina zapravljal te milosti. Svarilen nauk za može-očete, ki imajo tako pogosto na vesti svoje brezverne žene in otroke.

Razvoj nemške „visoke cerkve“.

Kar so anglo-katoliki med angleškimi protestanti, to je nemška „visoka cerkev“ med nemškimi protestanti. Oboji bi bili radi katoličani in v vsem posnemajo rimo-katoliško cerkev, samo njenega poglavarja, papeža, zaenkrat še nočejo priznati. Voditelj nemške „visoke cerkve“ je bivši katoliški duhovnik Dr. Friederik Heiler, zdaj vseučiliški profesor v Marburgu. Njemu se očitno toži po materi cerkvi, ki jo je zapustil. Zadnje čase je postal škof nemške „visoke cerkve“ in zdaj pridno posvečuje duhovnike zanjo. Učenjaki si belijo glave, je li veljavno posvečen škof ali ne in, dosledno, so li od njega posvečeni duhovniki veljavno posvečeni. Mnogi so mnenja, da je njegovo posvečenje za škofa veljavno, ker ga je posvetil veljavno posvečeni škof. V tem slučaju so tudi od njega posvečeni duhovniki veljavno posvečeni, ker jih je posvetil natančno po rimskem obredniku. Glede tega bi bili tedaj na boljšem kot anglikanski duhovniki, o katerih je zdaj gotovo, da niso veljavno posvečeni. Če bo tedaj kateri izmed duhovnikov nemške „visoke cerkve“ pozneje prestopil v katoliško, kakor prestopajo iz anglikanske, bo lahko takoj uvrščen med katoliško du-

hovščino, če ne bo kakih drugih ovir.

Živ zgled katoliške akcije.

Za takega nam lahko služi Mr. Liou Tsuen-Tsing, lastnik kitajskega katoliškega dnevnika "Tchepao". Ko je kitajska narodna vlada v Nankingu v svoji novi ustavi uzakonila versko svobodo, je v dodatni postavki določila, da vlada manjšinskim veroizpovedanjem to svobodo lahko omeji. Katoličani so takoj vedeli, kaj to za nje pomeni — pristrižena svoboda. Toda kdo naj vlado pripravi do tega, da to dodatno postavko črta. Imenovani veljak v naglici napiše knjižico v prilog popolne verske svobode tudi za katolicizem. Z njo osebno pohiti v Nanking k vladi. Prišel je ob enajsti uri. Isti popoldan je bila ta postavka na vrsti, ali jo parlament sprejme ali ne. Predsednik pravi možu, naj pripravi tozadevno poročilo in če hoče, da bo uspel, si mora zagotoviti glasove 60 poslancev. Za vse skupaj je imel dve uri časa. Hitro spravi skupaj nekaj katoliških mož, da pridobe 40 poslancev za stvar, sam pa sestavi zahtevano poročilo. Na popoldanski seji je bila debata o omenjeni točki zelo ostra in burna. Sigurno bi bila postavka ostala, da ni pridobljenih 60 poslancev glasovalo proti njej in jo porazilo. To je bil velečin katoliške akcije.

Kristus je naš kralj.

Tako je javno, slovesno izjavila republika Kolumbija, vlada in ljudstvo. Tamkajšnja "Zveza katoliških žena" je iz Evrope naročila krasen kip Kristusa kralja. Ob njegovem vstoličenju v glavnem mestu Bogoti je bila cela republika z vlado na čelu prisotna. Na predvečer blagoslovitve so kadetje državne milice prevzeli častno stražo ob kipu. Celo noč so stali na straži. Na dan blago-

slovitve se je vila po mestu procesija z armado 50.000 ljudi. Ob kipu je korakalo vojaštvo v slavnostnih uniformah. Za njim, pod vodstvom državnega predsednika Herrera, celokupna vlada. Nad njim vojaška zrakoplovna eskadra, ki je sipala cvetje na svojega kralja. Gromoviti vskliki: "Naj živi Kristus kralj!" so mogočno doneli iz ulice v ulico. Nadškof msg. Perdome je v imenu cerkve, notranji minister pa v imenu države prisegel zvestobo Kristusu kralju. Vodilni politični list "La Nueva Tiempo" (Nova doba) je v svojem uvodniku zaklical: "Srečna Colombia, ki imaš narod in civilno oblast, ki priznava in časti kraljestvo Kristusovo!" Da srečna, spričo moderne revolucije proti Kristusu, ki vsepovsod kriči: Le ta nam kraljeval ne bo! — trikrat srečna.

Vzor krščanske matere.

O še so med nami matere, ki se v polni meri zavedajo svojega vzvišenega poklica. A ker so vedno redkeje, zaslužijo častni spomenik v javnosti. Ena takih je bila Mrs. Jedert Forst v župniji sv. Avguština v Chicagi, ki je pred kratkim umrla. Bog jo je blagoslovil s 13 otroci. Kako se je zavedala svojih materinskih dolžnosti priča dejstvo, da jih je 7 vstopilo v razne redove. Mnoge matere niti dveh, ki so jih "blagovolile" sprejeti, ne morejo pošteno vzgojiti.

Sveto mašniško posvečenje

so prejeli letošnji duhovski kandidati ljubljanske in lavantinske škofije na praznik (nedeljo, 5. jul.) slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda. Novomašnikov lavantinske škofije je 12, ljubljanske škofije 10. Nove maše so bile: 12. jul. v Radovljici — Srečko Huth; na Brezjah Franc Tom; 12. jul. v Višnji gori — Ciril Zajec; 12. jul. na Bohinjski

Beli — Mihael Burja; 12. jul. na Vrhniki — Iv. Caserman; 12. jul. v Ribnici — Franc Fric; 19. jul. v Ribnici Franc Mate; 12. jul. v Dolenji vasi — Franc Pahulje; 6. jul. pri sv. Ani nad Ribnico — Anton Oberstar; 26. jul. v Frankolovem nad Celjem — Janko Medved.

Novomašniki lavantinske škofije:

Janez Bejek iz Murske Sobote, Zdravko Kordež iz Brevalja, Martin Lupša iz Pilštanja, Matej Močivnik iz Mežice, Ignacij Palue od Sv. Antona v Slov. goricah, Janko Petan iz Sromelj, Pankracij Potek iz Griž pri Celju, Jakob Sem iz Ljubna, Franc Štukovnik iz Šmartna pri Šaleku, Rudolf Vahčič iz Vidma, Franc Veselič od Sv. Marka n. Ptuja, Jakob Vraber iz Kaplje.

Novi "blaženi".

Med prvimi, ki bodo dosegli čast oltarja v bližnji bodočnosti, bo papež Pij X. Zadeva urno napreduje. Pod predsedstvom kardinala Marchetti Salvaggioni je bila prejšnji mesec seja pripravljavne komisije. Vsi spisi so izročeni kongregaciji obredov. S tem se je pričel tako zvani apostolski proces. — Na Moravskem se je sprožilo gibanje, naj bi se uvedla razprava za proglašenje dr. Stojana blaženim. Nadškof Stojan je umrl l. 1923. Ta odlični duhovnik in nadpastir je bil poprej tudi poslanec in član avstrijskega državnega zbora. — V klubu krščansko-socialnih deželnih poslancev v Lincu je bilo 26. jun. t. l. sklenjeno, da se pošlje spomenica, ki jo podpišejo vsi kršč.-socialni poslanci, narodni in zvezni svetniki, svetemu očetu s prošnjo, naj se pospeši svetniški proces častivrednega služabnika božjega škofa Rudigier-ja. Franc Jožef Rudigier, škof v Lincu, je umrl 29. nov. 1884.

GLASOVI od Marije Pomagaj

P. Hugo.

Smrtna kosa.

Tudi med nami je začela pogosteje kositi. Komaj se je zagnila ruša nad dobrim patrom Alfonzom, že je pobrala drugega. Topot je posegla v Lemont in nam vzela patra Blankota Kavčič-a. Bival je med nami dobrih deset let in bil prvi angelj čuvar prvotne lemontske hiše. Dasi je deloval tukaj v Ameriki tudi v Cliftonu, N. J., v Chicago in So. Chicago, večino svojih let v Ameriki je prebil pri Mariji Pomagaj, kjer je vršil razne službe, kakor službo upravnika Ave Marije, bil je predstojnikov namestnik—vikar mu pravimo—in špiritual čč. sester v Lemontu. Bolehal je pater Blanko dolgo, saj nikoli pravzaprav zdrav ni bil. Ko je bil na župnijah se ni počutil dobro, v Lemontu si je popravil razrahljano zdravje in bil štiri leta ves zadovoljen in srečen: dober zrak, mleko in gibanje so mu priklicali zopet veselje in moč v telo in dušo. Žalibog so kali oblezni rile naprej in pred dobrim četrletjem je začutil, da mu je sojena težka bolezen, iz katere se bo težko izkopal. In ni se izkopal, bolezen mu je izkopala hladni grob. Bil je mesec in dan v bolnici svetega Antona, prišel zopet domov kakor za zadnji pozdrav, teden pred smrtjo smo ga zopet prepeljali v bolnico nazaj, kjer je dne 31. jul. izdihnil svojo blago dušo.

Vsaka smrt v družini vse člane pretrese, tudi nam je za dober čas legla na dušo žalost slovesa. Tri smo imeli v dobrem letu na mr-

tvaškem odru v naši cerkvi: Patra Bonaventuro, dijaka Martina Berleca, Patra Alfonza in sedaj je ležal med svečami že četrti: Pater Blanko. Ni čuda, da smo bili vsi nekam zelo otožni. Otožni zlasti na dan pogreba, ko so se v lepem številu zbrali sosodni

† P. Blanko Kavčič, O.F.M.

duhovniki in rojaki iz bližnjih naselbin, da opravijo z nami vred mrtvaški oficij in pogrebne molitve za pokojnega in ga ponesejo na domače pokopališče, kjer bo pod lemontskimi hrasti v družbi pokojnih sobratov čakal sodnega dne. Pogrebna slovesnost je

bila zelo lepa. Vse skromno, a je bilo vendar odraz žalosti poslavljajočih se prijateljev in sobratov. Pogrebni govor je imel Rev. Francis Ažbe. Mašo-zadušnico pa komisarijatni predstojnik V. Rev. Bernard Ambrožič. Domači zbor je pel, na poti do groba pa je bil Miserere duhovnikov kakor en glas in ena prošnja: Bog daj patru Blankotu večni mir in pokoj, večna luč naj mu sveti, naj počiva v miru . . .

Življenjepisni podatki pokojnega:

Pokojni je bil rojen leta 1874. V mašnika je bil posvečen l. 1899. Služboval je največ kot učitelj na ljudski šoli v Novem mestu. Kaplanoval je na Vrhniku, Pazinu, na Sv. Gori pri Gorici, pri Sv. Trojici in v Novi Štifi. Iz Nove Štife je leta 1921 odšel v Ameriko, kjer je bil tedaj nekaj časa upravnik in sodruženik tiskarne "Edinost".

Pogreb se je vršil 3. avgusta.—Priporočamo ga spominu rojakov in sobratov duhovnikov.

Troje romanj

Božja pota so pota milosti. To izpričuje zgodovina Cerkve, izpričuje skrivnostna sila v srcih kristjanov vseh časov, sila, ki je vedno vlekla katoliški narod k cerkvicam vrh gora, k cerkvicam belim. Tudi naš narod je katoliški in čuti ta nagon v sebi. V starem kraju je tolikokrat poromal v dalje in obiskaval božje kraje. Še tukaj, kjer ni sloviti božjih poti, hoče ostati zvest svoji narodni tradiciji, ohraniti hoče svoje stare spomine.

K nam so prišli zadnji mesec farani iz La Salle. Imeli so svojo pobožnost v cerkvi z govorom in sveto mašo, nato so se pa popoldan združili z drugimi vred k pobožnosti za Baragovo beatifikacijo. Drugo romanje so priredili ruski unijati, ki so prišli k Mariji Pomagaj pod vodstvom svojih župnikov Rev. Hraniloviča in Severoviča. Ruski unijati imajo svojo župnijo na severu Chicago. Katoličani so, razlikujejo se od nas samo po svojih obredih. Imeli so tudi v naši cerkvi blagoslov po svojem obredu. Tretjo romanje so priredili Prekmurci iz Chikago. Prekmurški narod je pobožen rod slovenski. Že v domovini so leto za letom hodili v Maribor k Materi Milosti, zato si ne morejo kaj, da ne prihite tudi tukaj k božji Porodnici. Po slovesnosti v cerkvi so imeli prosto zabavo na hribu.

Nova maša.

Kmalu bomo imeli v svoji sredi novomašnika. Povrnili se je iz stare domovine Pater Avguštin Svete. Novo mašo je sicer že imel v domovini, v Borovnici, toda po-

novil jo je še enkrat v svojem rojstnem kraju v Forest City. Poveljil jo bo po stari navadi naših novomašnikov tudi tukaj v Lemontu. To bo 23. avgusta, če se ne bo kako zakasnilo. Tudi lemontska družina sobrata novomašnika pozdravlja kakor ga pozdravljajo rojaki slovenski. Bog mu daj novomašnega solnca še v letih po novi maši, zdravja mu daj in moči, da bo zmagal vse težave duhovniškega stanu, daj mu Svojih milosti, da bo krepka in trdna veja katoliškega duhovništva.

Baragova slavnost.

Z domovino smo se v duhu združili v molitev za Baragovo beatifikacijo. 19. julija popoldan smo priredili lepo slovesnost. Domovina je one dni tako glasno zaklicala proti nebu: "Daj nam Vsemogočni slovenskega priprošnjika." S to molitvijo se je združila naša v Lemontu: "Povišaj častitljivega rojaka-Amerikanca do časti altara, Vsemogočni." Pri popoldanskem govoru smo slišali, da ima vsa Baragova akcija dvojno delo, zunanje in no-

tranje. Zainteresirali smo javnost in ljudstvo za to veliko stvar, toda to ni dosti, sedaj je treba še notranjega dela, ki je molitev in prošnja k Bogu. Priporočati se bomo morali Bogu v svojih težavah, da nam na priprošnjo Baragovo pomaga. Zakaj to je bistveni del vsake beatifikacije: znamenje božje. Bog je prvi, ki mora povedati, ali hoče koga na altarju. Tudi pri Baragi bo moral spregovoriti. Spregovoril bo, če se bomo Baragi priporočili v sili.

Naše Jezero.

Zadnjič smo oznanili skorajšno blagoslovitev nove lurške votline. Toda sklenili smo sedaj, da bomo vse skupaj odložili do prihodnjega leta, ko bo tudi delo z čiščenjem jezera končano. Tako bomo dali podobi tudi lep okvir. Delo z jezerom gre precej od rok. Počasno delo je in polževo, toda že to, kar je sedaj napravljeno, kaže na dober uspeh. Tudi počasi bomo prišli do cilja. Z lepim jezerom bo ves hrib dobil drugo lice.

Zahvale, darovi in drugo.

Rev. Benedikt Hoge, upravnik.

ZAHVALE.

Obljubila sem javno zahvalo v listu "Ave Maria", če bom ozdravela od nadležne bolezni brez operacije. Z zaupanjem sem se obrnila na Marijo Pomagaj in sem bila uslišana. Topla zahvala Ti, velika nebeška Pomočnica.—Mrs. J. T.

Javno se zahvaljujem. Opravljala sem meseca maja devetdnevno na čast Mariji Pomočnici. Odnehale so mi bolečine v nogah, da zopet hodim. Priporočam tudi drugim, da se zatečejo k Mariji, ki vedno pomaga. — M. M.

Za Ave Marijo so dali:

H. Stutz \$1, A. Krulc \$1, A. Novak \$2, H. Golob \$5, A. Glavač \$5, M. Kolarič \$3.

Člani Apostolata sv. Frančiška so postali:

L. Bachnik 50c, C. Adamie \$1, P. Kopitz \$20, A. Stupnik \$2, M. Otonečar \$10, J. Simonič \$20, M. Kostelic \$10, J. Ko-

stelic \$10, A. Kostelic \$10, J. Kužnik \$10, J. Glasic \$10, M. Glasic \$10, M. Dragovan \$10, H. Križ \$10, G. Palešič \$10, G.

Posebno zahvalo smo dolžni posebnim dobrotnikom, kakor Mr. Jožefu Perkotu za dar \$50.00, ki ga je dal za čiščenje jezera, Mr. Jakopu iz New Yorka za tri prekrasne mašne plašče, Mrs. Oman za lepe rože, družini Bogolinovi za razne darove in vsem drugim mnogim delavcem, ki so nam pomagali na farmi, zlasti požrtvovalnemu Mr. Mlakarju in Benediktu Gabrijelu.

Robida \$10, M. Robida \$10, G. Sagadin \$10, B. Križ \$10.

Za lučke so poslali:

H. Stutz \$1, L. Bachnik 50c, F. Muren 25c, Mrs. Perko \$1, H. Jereb \$1, M. Rigel \$1, M. Otoničar \$1, A. Novak \$1, B. Želko 50c, P. Trgovac \$1, J. Cimperman \$1, F. Mladič \$1, Mrs. Štukelj \$1.

Za kruh sv. Antona so dali:

L. Bachnik 50c, F. Cherne \$1, M. Barle \$2, M. Dragovan \$1, F. Parks \$5, I. Filipich \$1, I. Barnich \$1.

Za "Baragov sklad lemontskih študentov" so poslali:

A. Mutz \$1, E. Gabrenya \$1.

Za lurško votlino so darovali:

M. Mezmarich \$2, F. Mezmarich \$1, N. N. \$105, N. N. \$25, A. Gregory \$2, K. Kochevar \$1, L. Muren \$1, Mr. in Mrs. V. Ambrose \$1, V. Stimac \$1, A. Wicevic 50c, K. Tigan 50c, J. N. Pasdertz 50c,

A. Strniša 50c, M. Vershay 50c, M. C. Vershay 50c, S. Kochevar 50c, F. Frančič 50c, K. Petric 50c, T. Misiurcz 25c, M. Križmanič 25c, L. Ivežich 25c, N. Skrtič 25c, M. Zoran 25c, T. Patterson 25c, C. Živetz 25c, J. Martincic 25c, J. Tedo 25c, A. Musich 25c, M. Plut 25c, A. Ancelj 25c, A. Govednik 25c, R. Ramuta 25c, F. Vranichar 25c, M. Heintz 25c, A. Laurich 25c, J. Libersher 25c, A. Petric 25c, M. Hribar \$1, C. Blaess \$1, B. Maček \$1, A. Turk \$1, I. Brajkovich \$1, J. Muster \$1, T. Paepsh 50c, M. Zdravljennich 50c, J. Bajt 50c, M. Štubler 50c, P. Pavletich 50c, M. Kolar 50c, Josephine in Frank 50c, J. Lukan 50c, M. Terlep 50c, A. Mušich 25c, J. L. Kostelec 25c, M. Groznik 25c, M. Muren 25c, M. Reposh 25c, R. Vansch 25c, K. Simonich 25c, A. Marco 25c, A. Jerman 25c, L. Sladič 25c, R. Glavan 25c, M. Jontes 25c, T. Petan 25c, U. Vesel 25c, J. Metzgar 25c, E. Glavan 25c, A. Kozlovčar 25c, A. Horwat 25c, J. Želko 25c, J. Jurševič 25c, J. Škufca 25c, J. Videtich 25c, M. Russ 25c, F. Jaklič 25c, J. Markela 25c, A. Terlep 25c, A. Lustik 25c, J. Pochervina 25c, M. Strajnar 25c, P. Blenck 25c, A. Selnikar 25c, M. Zbačnik 25c, F. Železnik 25c, R.

Gregorich 25c, F. Saffner 25c, J. Horwat 25c, F. Micklič 25c, A. Simonič 25c, C. Pazelj 25c, B. Štubler 25c, M. Gaspich 25c, J. Marlot 25c, J. Judnič 25c, J. Požich 22c, J. Mance 10c, M. Ramuta 10c, A. Terlep 10c, A. Kostelet 15c, M. Škole 20c, M. Allison 30c, J. Koslarič 10c, B. Blaess 30c, A. Tušek 40c, S. Kraker 75c, R. Težak 10c, J. Pruss 10c, W. Uruk 10c.

Darovi za samostan:

Ch. Jakše \$5, F. Juns \$5, A. Šimc \$1, Mr. Sifrer 4\$, Fran Lipovšek \$10.

Za sv. maše so darovali:

M. Fabjan \$2, F. Novak \$1, M. Zevnik \$1, J. Krnschitz \$1.50, J. Udovich \$3, Mr. Vraničar \$3, C. Verna \$1, M. Meglen \$1, M. Moren \$1, A. Berus \$1, F. S. \$2, M. Mestek \$1.50, A. Požun \$1, A. Grdina \$5, M. Onak \$1, J. Klepac \$1, J. Radez \$1, A. Retel \$1, Mrs. Markovich \$1, M. Punčar \$2, H. Zoze \$1, A. Bouban \$1, F. Rink \$1, F. Sigolle \$1, T. Bartol \$2, B. Paulich \$1, J. Bartol \$1, J. Morea \$1, M. Pristavec \$1, M. Krall \$5, J. Kolenc \$2, J. Hočevan \$1, Mr. Leskovec \$3, E. Smintic \$1, J. Bučer \$1.50, T. Simonišek \$1, M. Škul \$1, F. Špan \$2, M.

Umek \$1.50, A. Zokal \$1.50, A. Zunic \$2, M. Grum \$2, V. Kusch \$3, M. Kuja-wa \$1, F. G. Uras \$2, Mrs. Cook \$1, J. Ogrinc \$1, Mrs. Kogovšek \$2, A. Kocman \$1, M. Zmaje \$2, L. Robsel \$2, J. Kaplan \$1, Mr. in Mrs. Darovec \$1, Mrs. Perko \$6, M. Svirgel \$1, J. Cankar \$2, J. Dolenc \$1, J. Kastelic \$1.50, M. Otoničar \$3, F. Sikošek \$2, T. Ajster \$2, F. Stiglic \$2, A. Kolman \$1, M. Muha \$1, A. Klopčič \$1, N. Kosaric \$1, K. Videc \$1, M. Martnich \$2, A. Rom \$2, M. Kodar \$1, N. Kosaric \$1.50, M. Sladic \$2, J. Sasek \$4, M. Fabian \$4, M. Muster \$3, J. Densha \$6, A. Pelko \$1, M. Kastigar \$1, A. Mutz \$1, M. Ožman \$3, B. Želko \$1, M. Bluth \$1, E. Gabrenya \$1, J. Bergant \$5, A. Mlaker \$1.50, M. Zimmerman \$1.50, P. Trgovac \$2, J. Kohalj \$1, F. Košir \$4, M. Hegler \$1.50, M. Dragovan \$1, J. Šneller \$2, J. Kirn \$7, F. Nemanic \$1, A. Kužman \$5, C. Blaess \$1, J. Cimperman \$2, F. Zupan \$3, M. Želko \$2, J. Krajaska \$1, F. Furlan \$1, F. Hochevar \$1, A. Zagorc \$2, T. Hren \$1, I. Filipich \$5, D. M. \$1, A. Bogolin \$3, F. Pelko \$1, M. Kremesec \$2, F. Muha \$1, Mrs. Čemažar \$1, M. Poročnik \$2, I. Bambich \$1, F. Mladich \$1, F. Gradišar \$10.

Z grička Asizij.

PRIDI, NEVESTA KRISTUSOVA ...

Dne 17. julija smo na našem gričku obhajali slovesnost večnih obljub. Ta dan je navadno lep za vse sestre, ker jih spominja onega najlepšega dneva v življenju, ko so se zavezale Gospodu služiti do smrti v pokorščini, čistoti in uboštvu. Najlepši in ves solnčen pa je za sestre, neveste božje, ki ta dan polagajo večne obljube. 17. julija so bile 4 sestre tako srečne: S. M. Evkalija, S. M. Silvana, S. M. Evfrazija in S. M. Marcijana.

Prišle so v cerkev s prižganimi svečami, kjer jih je pred oltarjem sprejel Rev. Hugo Bren ob azistenci Rev. Odilo Hajnska in Rev. Benedikta Hoge. Tu so se vpričo Boga in vsega nebeskega dvora, vpričo duhovnikov in sester zavezale biti zveste neveste božje vse življenje. Kot neveste Križanega so sprejele trnjo krono in prstan.

Rev. Hugo Bren jim je razložil v kratkem pa krasnem govoru, česa jih naj spominjata krona in prstan. Med drugim je dejal: "Trnjeva krona, katero ste sedaj sprejele, naj Vas vse živ-

ljenje spominja, da ste neveste trpečega Gospoda. Tudi ve trpite z Njim in Zanj. Prstan pa Vas naj vsakokrat, ko ga pogledate opominja k še večji zvestobi in ljubezni do božjega Ženina. Zvesto Mu služite do smrti, da Vas nekoč krona s krono življenja."

Nato je sledila sv. maša, katero je služil Rev. Hugo. Pele so novinke pod vodstvom M. Sebastiane. Do srca so nam segle pesmi: "Kristus, Tebi hočemo slediti" in "Bele sveče so prižgane." Med sv. mašo so sestre-nejveste prejele sv. obhajilo.

Gostov od drugod ta dan ni bilo, ker to je bila pač bolj domača slavnost. Vesele smo, da smo imele srečo, se je udeležiti. Nas, ki po podružnicah služimo Bogu in slovenskemu narodu je znova navdušila za naše ideale: Delati z veseljem za našo drago slovensko mladino, za širjenje kraljestva božjega na zemlji. V to nam naj pomaga Bog!

SLAVNOST PREOBLEKE.

15. avgusta je bil najslovesnejši dan v naši družini to leto. Ta dan smo sprejele v svojo vrsto lepo število novink. Hvaležne smo Bogu za milost in blagoslov. Še vsako leto nas je blagoslovil z lepim številom naraščaja, tudi letos jih je 17. Ponosne smo lahko na to, ker so nam številni poklici znamenje, da nas ljubi Bog in narod. Redovniški poklici so drugod tako redki, pri nas jih imamo vedno mnogo. Imena letošnjih novink so:

Veronika Žerdin, Chicago; Barbara Fabac, Kansas City; Barbara Stragišer, Lloydell; Stefania Slapnik, Sheboygan; Rose Lokmer, Kansas City; Ana Hečimovič, So. Chicago; Mary Šircel,

Sheboygan; Josephine Markelz, Sheboygan; Helen Kness, Cleveland; Josephine Golubic, Whiting; Marta Žilavec, Bethlehem; Josephine Glad, Joliet; Katarina Rahija, Kansas City; Mary Dolinšek, Joliet; Frances Dragovan, Joliet; Margaret Flander, Joliet; Ana Domchez, Bethlehem.

Vsa slovesnost preobleke na Veliko Gospojnico je izvenela v iskreno molitev: Da bi jim dal Bog stanovitnosti in veliko požrtvornosti. To so čednosti, ki jih redovnice predvsem potrebujejo. Kaj več o tej slovesnosti v prihodnji številki.

MANLINESS.

At all times has the man of courage been allotted a distinct position in the popular circle of our companions. We do not class the braggart and bully among this class who are prepared to withstand the most trying ordeal unflinchingly. Genuine manliness can only be spoken of the truly fearless and courageous; of those who possess an unshakeable resolution in the face of adversity.

What else is manliness but the characteristic of one unsubdued in spirit and underpressed in mind; a composition of self-control and a quenchless zeal to give a clear and vigorous presentation of one's principles untinged by prejudice and even extending to religious convictions and beliefs. But pause and reflect; — is not this simply an elongated definition of what is termed "Christian Character".

You are a Catholic! And if a practical Catholic, manliness ought to be your outstanding virtue. For every Catholic bears within his heart true fear of the Lord; and the greater this fear saturates his inner-self so much the greater will this spirit manifest itself in all exterior actions. This holy trepidation places within us that certain efficacy of dominating power which "rules and guides us in every circumstance of life" and stimulates us with true Christian courage, by which virtue we can resolutely face squarely anyone and everyone, at any time and at any place and say, "I am a Catholic."

What the modern world of today needs, in these turbulent times when the calm and peaceful waters of faith, upon whose surface sail Christian Principles, are being whipped into a stormy fury of paganism by the devastating ideals of socialistic and communistic impulses, is men, who have the courage of their con-

victions, who have the mettle within their spirit and true red blood in their veins to make an open confession of their faith in Jesus Christ and the truths which He has revealed. Men who will "fearlessly and courageously come forward and espouse the cause of Christ."

On all sides rises the cry of the Jews, "Crucify Him. Crucify Him!" This anti-Christian spirit must be met with a vigorous and determined manliness on the part of our Catholic Youth.

Our youthful generation must combine in firm phalanx and with more than languid interest must move in fine swinging step on their furious march with sealed orders. To what subtle, poignant and acrimonious criticism are Catholics put. How great the loss if this stricture is not met with decisive and courageous reply? How sad for a Catholic to stand by and offer not one word in defense of his Faith! It is truly deplorable for one to silently acquiesce to some harangue versus Catholic principles, when in the depths of his heart he fully knows he ought staunchly to be fighting for the imperishable moral treasures of his Holy Mother the Church! Yet, how often does this not take place!

Let the recollections of the vast number of trials of the early Christians imbue us with the spirit of open confession of faith in Jesus Christ. Ever may the inspiring words of Jesus aid us to defend our religion: — "Every one that shall confess me before men, I will confess him before My Father who is in heaven."

Yes, CATHOLIC YOUTH, rise and fight for your faith! Fight for justice and truth! Combat the evil designs of the anti-Catholic and anti-religion movements of this modern age! Fight for your Church, for Christ! Yes arise and onward to battle!

A FATHER'S SACRIFICE

By La Sallita

Graduation and the month of June, the month of the Sacred Heart, go well together. June is the one month of the entire year that makes every child happy. The thought of two months of play in the sunshine, swimming and what not are enough to make any normal boy or girl happy.

Mr. and Mrs. Henry Argonne were sitting on the front porch of their cozy little home on La Harpe Avenue. There life had been uneventful thus far and to say the least they were happy. At the time of this story they were busily engaged in a conversation about what their only child, Henry, Jr., would do now that he had graduated from St. Anthony's Parochial school.

"You know Ann," began Mr. Argonne, "I hate the thoughts of letting Henry go away to school. I am afraid that we are going to lose him. Once he leaves home and goes into a different town he will become associated with his schoolmates, go to their homes on his vacations, and finally forget that he has a mother and dad back home in Alton."

"Why not send him to the local high school," suggested Mrs. Argonne. "The curriculum provided by the board of education is accredited to any University or College in the United States. Then again we could have Henry with us here at home."

"But Ann, don't you realize that putting him into the local school would associate him with children that have no religion at all?" Mr. Argonne shook his head. "Never, Ann, I'd sooner see him leave town than to get into a circle of boys that do not care or do not know what they are talking about when they talk against the Catholic faith."

"Let's ask the boy's opinion," Ann gave a little sigh. "We can abide by his wish."

Just then Father Duvall came walking down the street. Father Duval was a frequent visitor at the Argonne home, as the Argonne's were very good members of his parish and little Hen-

ry had always been a very faithful Altar boy at St. Anthony's, the church that Father Duvall was the pastor of.

"Good afternoon, Father, how are you this fine afternoon," greeted Mr. Argonne.

"Fine, and how are you, Mr. Argonne," answered the priest as the two shook hands. "And how is Mrs. Argonne this fine day?"

"Fine, Father. We very seldom have many troubles," Mrs. Argonne arose and left the two to chat together.

"How is the parish coming along," asked Mr. Argonne.

Father Duvall was silent for a minute before he finally answered.

"As best as can be expected, Mr. Argonne. Now that the children are out of school for the summer, I would like to give the school a complete renovation. But a complete renovation would mean a lot of money to be expended."

Father Duvall pondered for a moment.

"But that is taking us off of the matter that brought me here. You know, Mr. Argonne, I think there is the making of a priest in your son? He is the one Altar boy that I can depend upon. When he serves at Mass he takes a more serious attitude towards his work and there is such a holy look upon his countenance. Mr. Argonne, I think you would be doing the right thing if you gave up your boy now and enrolled him in an Academy where he could prepare for the priesthood. Ask the boy and see what he has to say."

"But Father Duvall," exclaimed Mr. Argonne in an excited manner, "I cannot allow my only child to be taken away from me in this manner so early in life. He is all that I have and I would be very lonesome without him. I can't even think of such a plan, Father. I had always counted on Henry taking up law and becoming a lawyer."

"But Mr. Argonne," ventured Father Duvall, "Your son would be doing more good by entering a monastery and working in God's vineyard than he would by clearing the mystery that surrounds all lawsuits and divorce cases that come up in this day and age. There are plenty of lawyers and other public professionals in this world, but, I am sorry to state that we have a very few Catholic priests. I would suggest that you would ask your son and see what he has in mind. It might bring some light on the subject."

"Ah!" exclaimed Mr. Argonne, "Here he comes now."

Striding up the walk was a rosy cheeked, healthy young lad of fourteen. In one hand he carried a mess of fish and in the other a fishing rod.

"Oh! Daddy, look at the fine mess of fish I caught this afternoon," exclaimed the boy excitedly. "Jimmy Aiken went with me and he didn't even catch one. Gee! daddy, I'm a good fisherman, ain't I?" Just then he spied Father Duvall, and looking rather abashed that he did not notice him before, greeted him in a cordial manner.

"Take that mess of fish into the cellar my son, and then come back here. Father Duvall and I wish to speak to you." Thus spoke Mr. Argonne to his son.

"Gee! Willikens! I guess I'm in for it," thought Henry. He wandered what he had done to be called to account by Father Duvall. Had he made some error in his work at the church?

Henry set the mess of fish in a tub, washed his face and hands, combed his hair and then went out to meet his Waterloo.

"My son," asked his father, "Have you ever thought what you would like to be when you grow up?"

"Probably a fisherman," laughed Father Duvall.

"No, Father Duvall," said Henry laughing, "I don't think that I am cut out to be a fisherman. I enjoy fishing to pass my time away during the summer months. A boy must have some sort of recreation to keep him occupied during the long summer months. But Daddy, what did you mean when you asked me

what I would like to be when I grow up? I am only fourteen and have a long stretch of years ahead of me before I can realize the vocation that I have picked out."

"Oh! then you have a vocation picked already. Would you mind telling what it is?" Father Duvall's eyes were twinkling merrily. He expected the boy to say an aviator or some such modern profession that young boys are crazy about.

Henry glanced at his dad to see just how he would take the matter. Regardless of the consequences he came to the front with his thoughts.

"Yes, Father," began Henry, rather hesitatingly, "I have often dreamed and wished that when I grew up that I could say Mass the way you do. I often thought of that when I was serving and thought that it must be the most holy and the highest calling any man can achieve."

"Is that enough, Mr. Argonne," grinned Father Duvall. "The boy has spoken and you have heard his desire from his own lips."

Mr. Argonne was all pent-up with emotion. His son a priest, a laborer of God? His only child was willing to give up his life to work for Christ? Would he really be lonesome without him or would he be happy when nourished with the thought that his son would always be leading a clean life, away from the vice and dangers that lure innocent young boys and girls into a maelstrom of fire. Then again, the glory of the day when his son would sing his first mass came before him. It was enough for Mr. Argonne.

"Yes, Father," answered Mr. Argonne, meekly, "It is enough. The word from my son is the word that I shall abide by. And you Henry, will enter a Catholic Academy in the fall."

"Whoopee!" cried Henry. "I'm going to run right over and tell Jimmy Aiken. He's dying to be a priest but his father will not allow it. Goodby, Father Duvall."

With this Henry started down the street to the Aikens to expound the good news to Jimmy.

GIRL SCOUTS PROGRESS

By A. M.

It was in 1928 that Girl Scouting was first begun in our Parish in Chicago. Today, after three and one-half years, many of our young girls have tasted of the privileges and adventures which only Girl Scouts can enjoy. Some of the first girls to join have, as is true in all organizations, fallen by the wayside, others have "grown up" but all, I am sure, have a word of praise for this organization and are proud of once having been members — Girl Scouts.

Many awards, badges, honors, etc. have been won by our Girls Scouts. In 1931, thus far, the White Eagle Patrol has distinguished itself for having the most industrious and unselfish scouts of all the other Patrols. Also, the Eagle Patrol has more Scouts who have received badges for the year than the rest. This Patrol is on the Honor Roll for 1931. The rest of the Patrols are, by no means, far behind the White Eagle Patrol.

Among the scouts, honorable mention is due Dorothy Fabian, Patrol Leader of the White Eagles, who received her Gold Attendance Star again this year — not having missed or been tardy from meetings in two years. This Fall there will be others receiving their second Gold Star. Sharing this honor with Dorothy is Catherine Vrasich one of our pioneer scouts.

During the cold days of last winter, our troop was attending a First Aid Course which was conducted by Mrs. Wengler, a true and noble Scout to whom our Troop and all Girl Scouts owe much gratitude for her untiring efforts to make First Aid Technique interesting and simple, as well as the knowledge of it lasting, and seven of us passed the very stiff requirements prescribed by the American Red Cross, as a result received our Junior Certificates. Mary Gottlieb, Dorothy Fabian, Johanna Baskovec, Belle Zorc, Albina Lesca, Elizabeth Persa, and Margaret Gregorich were the lucky ones.

Our Troop had a First Aid Team in the City-Wide Girl Scout Contest last Spring but due to inexperience and the strangeness of the situation, we won, instead of the Trophy for first place, honorable mention for our efforts. There were twelve teams competing; ours rated sixth. With determination the team will again enter next year and — walk away with the Trophy.

Anna Bizjak, Dorothy Fabian, Margaret Banich, Margaret Klemencic, Evelyn Kremesec were awarded Health Winner Badges in 1931 which means that they have learned to treasure and safe guard their health.

During the Summer of 1930, Anna Bizjak was the youngest scout at Juniper Knoll who received the Swimmer's Badge. Anne is a plucky little scout. We now have two expert swimmers in our Troop, Anna and Albina Zeman who thrilled us last year by getting her badge at Talahi.

The test for the Swimmer's Badge, I might add, is a very difficult one. Not only is it necessary to know a half dozen different strokes, dives, water games but also be able to take care of water emergencies.

There were also awards made in 1931 for Scholarship, Home Service, Home Nurse, etc.

At the present time, six or seven girls are trying hard to finish their Second Class Test so that soon they may begin working on First Class work and eventually work towards Golden Eaglet which is the highest goal in Scouting.

Besides working hard for badges, our girl scouts had lots of fun last year. We had a Halloween Party, a Christmas Party and others. Early in spring we had several hikes to the forest preserves which everyone enjoyed.

In a few words, our aim is to be "true to ourselves and every Scout tradition. Upright and helpful in our work and play."

"TAPS" — DAY IS DONE

By A. M.

Hour — 9:00 P. M. at Camp.

Time — every night.

Time of year — Vacation days.

Did you ever try to say two words at once? What was the result? Undoubtedly, your friend asked for a repetition.

Well, just before the bugle blows indicating the end of a day at Juniper Knoll, a Girl Scout Camp in Wisconsin, one hundred merry, healthy, fun loving girls try — I say, try — to tell their camp mates of the fun they've had today; the letter from home and what it contained; how much farther they swam today than yesterday; how much they've eaten; what they're going to wear tomorrow evening at the "masked" ball; about tonight's delightful supper; and the beautiful hole that found its way out of your best socks; etc.; etc.

To try to describe this scene is too difficult, but it was interesting and amusing to the writer on her first inspection tour of camp.

There are no electric lights at camp, by the way, so that it

is hard to say which was the one who was doing most of the talking, unquestionably, both averaged evenly.

Time is short! Chatter on! Five more minutes — here and there, a letting up is evident as the camper kneels beside her cot to lift her voice in thanksgiving to the Giver of all good. Silently they kneel and commune with their friend.

Another minute remains. A jump here, a jump there are heard as the girls finishing their prayers noisily, now get into their cot.

Screaming and yelling across the hills are heard so many "Good night, Mary, Jane, Lizzie, etc."

Piper, or I should say the bugler, is poised again as at morning on the topmost hill; suddenly the shrill sound of "Day is done. Gone the sun — — All is well, God is nigh" penetrates through the last "good night" from the bugle. Not another sound is heard now for the Girl Scout have learned well the observance of perfect quietness between the first note of the bugle at night until to the last note of Reveille at morning.

Quietness, peace, sleep! Ah! God is nigh!

HOPE.

Fr. Leonard

One companion with us bears,
All our journeys with us shares;
And with aid does ever haste,
When of sorrows we do taste.

When all joy from us does turn,
And good fortune does us spurn,
Then our comrade comes with aid,
When his rays, bright Hope has laid,

Oft thou felt a stinging wound,
Which thy heart had all jejuned;
But within you Hope did pour,
And your wounds were healed once more.

Thankful we should be to God,
For the gifts which He has sod;
For that true associate Hope,
Who with us does ever lope.

THE WEATHERED SHIP.

Fr. Leonard

The sea in turbulent rage does boil,
Waves to heights maintain
Seeking every main
To foil the Ship which with might does toil
To hold its straight course
In this madding force

The Captain orders apposite calls,
Bark through Sea does surge,
Turns its every scourge,
And slowly, onwardly, plodding crawls,
Amidst roaring mass,
Through hissing pass.

Each Sailor 'board does with might his part
Odds too great to tend;
Ship its way does wend
Ne'er once does err from its marked chart:
Onward it does sail,
Tho' it storming hail!

IN MEMORY OF REV. FR. MIKLAVČIČ, O.F.M.

Fr. C. Š.

On the brow of the green-wooded hill,
And beneath the warm sun-heated sod,
Lies a friar who God's vineyard did till
And who sacrificed life for his God.

The untiring and gentle breeze blows,
As the branches dreamily wave
On the land, where in silent repose,
He serenely lies in his grave.

An unsteady and glimmering ray,
Thru the quivering foliage rests
On the name that will never decay,
Which in gold bears his ordeals and tests.

Ever murmuring winds gently chant
Thru respect for this hallowed one's home,
While fowls of the heavens enchant
His last resting place as they roam.

In celestial, ethereal peace,
And arrayed in the robes of his call,
He enjoys his heavenly ease
In adorning his Master's Grand Hall.

LEGENDS OF ST. FRANCIS.

AND OTHERS

By Ksaver Meško

Translation from the Slovene

By Albina J. Wahcic

(Continued.)

Francis And The Shepherd Barbano.

It once happened that, that most joyful and happy of men, Assisi's poor one, blessed Father Francis, became exceedingly sorrowful.

The brothers saw, his usually serene, sunny face grow grim twisted almost painfully, saw his black eyes grow misty and dark, eyes from which ever radiated such warm love and spiritual tranquility that this fire of paradisiacal joy and all embracing love irradiated his entire face and filled it with sweet beauty which was like a blessed and beneficent ray of the sun from Eden; and saw the childlike, blessed smile disappearing from the narrow lips — slowly, slowly as if the saints were fighting with all his might to keep it. And they saw how Father Francis became nonplussed and frightened as if there suddenly loomed before him a grave danger and a bitter tragedy.

The cause of this sudden and extraordinary grief of Francis was as follows:

Brother Giovanni — when still a noted professor and admired servant and teacher at the renowned University of Bologna, he signed himself Giovanni dei Parenti — upon orders from Francis went out in the morning to the mountain in Abruce. There he was to help a farmer or a shepherd at work, if they were short of hands — to hire laborers they were not able because they were too poor; to see, if there was any sick man in need of ministrations; to teach, on the way, some mountainer who hears the word of God perhaps but once or twice a year and even then understands so poorly, perhaps altogether incorrectly! And he would, if such was the will and kindness of a watchful and good God, receive for the brothers some food, a bit of cheese, a loaf of black mountain bread, or perhaps even a jug of nostran, golden or dark red Umbrian, native wine. Everything is possible — the care and bounty of the Lord God are boundless and endless.

But in the evening, when twilight was already merging into night, good brother Giovanni returned empty-handed, extremely sad and disheartened. To Francis he confided all the events and misfortunes of the passed day:

Up in the dilapidated Abrucian village they told him of the shepherd Barbano, who had quarreled with the world and with God. He no longer wants to hear anything of people because they seem to him to be happy and their happiness torments and pains him. He will speak to no one. Before friendly and sociable, he now avoids people and runs away from them, living only with his cattle. And no more does he want to hear of God. With horrible curses, so said the neighbors, he cursed God of the Trinity, and even the most sweet, thrice blessed Madonna. With clenched fists in terrible anger he threatened the heavens and adjured God if He be truly in heaven and reigning therein to send the thunderbolt from the heavens and with it to crush and annihilate him. Or else command the earth, if He truly created it and is its Master, to erupt under him and swallow him so that he would cease to look upon this earth, no longer suffer upon it.

"What has roused this unhappy man to such frightful blasphemy?" Francis exclaimed excitedly.

This:

He had an only son. His wife died young, the third year after marriage, a victim of that treacherous typhoid fever. She left him an only babe. And as before, Barbano passionately loved Pepito, so now after her death, with all the fire of a strong, affectionate heart he loved the son, little Pepito. Always and everywhere he kept him by his side.

The lad was now eight years old. He was the exact picture of his mother of her girlhood days. For which reason his father

loved him from day to day more passionately. A few weeks ago he had presented him with the best lamb from the fold, white with black spot upon its head, spotted and black lined upon back and sides. From then on Pepito could not part from this lamb. All day they skipped and trotted about, one after the other. During the noonday heat they rested together in the shade leaning one against the other.

But a few days ago the lamb in its joyful frolicking by the edge of a deep chasm suddenly slipped and the little animal dropped over the edge into the gaping abyss. Pepito sprang to the aid of his beloved lamb. But in his hurry and distracted excitement he bent too far out over the brink and fell over heels after the lamb into the depths.

Till evening the despairing father labored to crawl down into the pit and help the little son if help was still of any avail or necessity. But hardly could he help, for there was heard neither call nor the faintest echo of a voice from the deep grave.

In the evening the unfortunate man came to beg aid down in the village. Willingly the neighbors went with him. They tried all night and all next day but into the chasm and to the small dead one they could not come. Thus, most likely, the abyss which swallowed him will remain Pepito's grave till doomsday.

It was then that the father began to rave. Seeing man's weakness and nothingness against the forces of nature and against heaven's might, he cursed human frailty and heaven's heartlessness, he cursed the world, cursed father, who gave him life, and mother who bore him, the day of his parents' birth and the unhappy hour of his own birth, cursed heaven and God and that goodness and mercy of God, "of which priests speak and with which they blind people" — only his dead son he did not curse: this he knew, that there is no blame on him, no shadow of sin . . .

By the side of this shepherd and unfortunate father he set throughout the day, announced brother Giovanni sadly. Strange even that he permitted him by his side, that he did not run from him or drive him away with stones as he had neighbors who tried to come near him to console him and distract him.

He spoke to him of God, of the mercy and goodness of God, spoke to him of the Lord Jesus, Who suffered yet altogether worse torments though He was the Son of God, into eternity blessed, spoke to him of the Mother of the Lord, the sorrowful Mother, who also lost her Son and was forced to look upon Him crucified to the shameful Cross, spoke to him of God's omnipotence and justice, which crushes its scoffers and enemies more than the overhanging and threatening rock above them would crush them, should it be rent asunder and with its tremendous weight fall upon them.

But all beautiful and good and serious words were futile, of no avail.

Although Barbano listened yet he obstinately shook his head, moaned now and again with tremulous voice as a wounded wolf in the forest howls and moans, but his heart remained closed to all loving as well as threatening words.

Thus with emotion and pity narrated the learned professor, unassuming and humble Brother Giovanni.

Father Francis and the Brothers listened in silence. Upon all heart fell a tautness and weight, the longer Brother Giovanni spoke the heavier became the hearts of his listeners. Upon all crept a silent terror and an anxious fear darkened their faces for the soul of the obstinate man, who cursed God most good and all powerful and the Madonna most sweet and above all blessed and who does not even feel contrition for his awful sin.

(To be continued)

Med pismi je pismo . . .

Med pismi je pismo, v katerem sprašuje Terezinka — rožmarinka z dvaindvajsete v Chicago, kak je neki novi striček Ave Marije. Moram že podati sliko svojo, da me vsaj spoznajo naše mlade prijateljice in naši mladi prijatelji Ave Marije. Dobro se me zapomni, da me spoznaš, ko prideva skupaj. Evo ti, moje fotografije!

Striček dolge je postave,
sličen je fizičlovki,
kumern, slok in glave prave,
vrh telesa mu čepi.

Nosek nosi sred obraza,
in nad nosom očki dve
z usti je, z rokami grabi,
prav tako kot vsi ljudje.

Najlepši društvi.

Najlepši društvi, v katerih bi morala biti vsaka deklica, vsak deček, sta društvo dečkov sv. Alojzija in društvo deklic sv. Neže. Pri marsikateri župniji ju imajo. Greh bi bil, če bi ne bil tudi ti v tem društvu. To društvo te kakor angelj povzame vsaki mesec k angelski mizi, kjer prejmeš v svoje majhno srce velikega Boga, obenem te pa vodi po poti lepih vzorov kakor sta sv. Alojzij in sv. Neža, najlepši roži, kar jih je vrt sveta imel. Ali se boš vpisal v to društvo takoj prihodnji mesec, če še nisi v njem?

Mesec september.

Mesec september je mesec šole. Vem, da se že veseliš in komaj čakaš, da boš mogel zopet v šolo. Počitnice so lepa stvar, toda tudi šola je potrebna. V njej se toliko koristnega naučiš. Nikar ne bodi hud na šolo. To je slabo znamenje. Samo potepenci in zanikarni otroci šole ne marajo. Dober in pošten katoliški otrok pa šolo ljubi in vestno izpolnjuje vse naloge, ki mu jih šola nalaga. Kam spadaš ti, ali med zanikarne ali med dobre? Odgovori.

Uganka, ki jo reši.

Kmet hoče spraviti čez potok gosko, volka in žakeljček koruze. Kako bo vse izpeljal, da med tem ko gre prvič čez reko mu volk ne požre goske, ali pa goska ne pozoblje koruze. Vse troje ne more spraviti naenkrat v čoln, ker je čoln premajhen. Kdor bo to uganko pravilno rešil, dobi posebno nagrado.

Ivanka-Štimanka piše.

Chicago, Ill.

Striček, ali si mislil name, ko si pisal one vrstice o Ivanki-Štimanki. Skoraj se mi zdi. Mene je bilo malo sram tam pri srcu. Nič ne de. Rada bi vedela, kakšen je ta naš novi striček. Kmalu se začne šola, to bo zopet veselja. Sita sem že počitnic. Pozdravlja
Ivanka D. Uganite moje ime.

Barbka piše.

Tudi jaz bi rada napisala pismo na Vas. Nimam dosti časa. Dela je dovolj doma, ker imam mnogo sester, da jih varujem, ko gre oče na delo, mati pa tudi. V Chicago imamo hudo vročino, drugače je vse po stari navadi. Saj sami veste, kako je, ker sami v Chicago stanujete. Udana
B. Sajovic.

Burton, Ohio.

July 9, 1931.

Dragi striček:—

Sedaj sem pa že doma. Prišle so me 17. junija iskat moja stara mati, dve tete in mama. Moja teta, Frances Nagode iz Clevelanda je vozila avto. Prišle smo drugače srečno domov samo neki nepridiprav, je v Chicagi med tem ko smo šle v neko prodajalno, vlomil v naš avto in vzel moj suitcase z vsemi rečmi kar sem imela noter. Ko smo se vrnile, smo našle vlomljeno ključavnico v avtomobilu in mojega kovčega ni bilo nikjer.

Drugega ni bilo vzetega samo moj kovček se mu je najbolj dopadel ker je bil nov in menda zgledal najbolj prikupljiv. Najhuje se mi je zdelo za zlato uro, katero sem jako cenila in varovala ki sem jo dobila od tete in botre Uršule za birmanski dar.

Doma imam vedno dosti dela. Ata in mama so zadovoljni z menoj in rečejo, da jim prav pridem, ker treba naj si bodi v hiši ali na njivi. Povesod me je seveda dosti tudi na črešnji.

Nekaj dni smo imeli jako vročih. Dne 26. junija smo imeli velik vihar in silno veliko dežja. Nam je dež prav prišel ker oves lepo raste na naših njivah in koruza je velika in drugo vse lepo raste letos.

Zdaj pa Vas vse častite očete, častite sestre, bivše sošolke v Lemontu prav lepo pozdravljam, kakor tudi vse bralce in bralke Ave, Marije.
Emilija Adamič.

SMILE AND LAUGH

As is usual, the parents of a bright little boy were having him "show off" to a visitor.

"I suppose he has learned his letters?" said the visitor.

"Oh, yes."

"What is the first letter of the alphabet, Bobby?" the visitor inquired.

"A," said Bobby.

"Very good; and what comes after A?"

"All the rest of them," was Bobby's reply.

Not Playing Fair

The mother heard sounds of quarreling in the back yard, and looked out and saw her little boy slapping his sister. She scolded him, saying, "Don't you know you must never strike your sister?"

"She wasn't playing fair, mother," said the boy.

"How was that?"

"We were playing 'Adam and Eve,' and she refused to tempt me with the apple; she ate it."

Bad Devil!

"Those currants are not good for you," said a mother to her little girl, "and you mustn't touch them." But the little girl was tempted beyond her power of resistance, and her stained lips told her mother that she had been indulging in the forbidden fruit.

"When Satan tempted you to eat those currants, why didn't you say, as the minister has taught you, 'Get thee behind me, Satan?'" asked the mother.

"I did, mother," said the little girl, "and he got right behind me and pushed me into the bushes."

Couldn't Pronounce It

Little children like to be sent on errands, as it makes them feel grown up. Five-year-old Mabel was no exception, and she got along very well except when she was sent for vinegar. She could never pronounce the word. One day mother needed some vinegar, and sent the little girl to the grocer's.

At the store she said: "I want some—some—" but the word would not come. So she gave the bottle to the grocer and said: "Here, smell the bottle and give me a quart."

Nice For The Pigs

During a very hot spell a number of city boys from the slums were taken for a short vacation to a farm. Naturally, everything was new and strange to them, and they showed the greatest interest in country life.

One of them wandered a little distance, and came to a windmill, with the sails going. At its base was a litter of pigs, wallowing in the mud.

"Hey, fellers!" he called out. "Come here! They got electric fans to keep the pigs cool!"